Nr. 6. **Warszawa, dnia 30 kwietnia 1929 r.** **Rok XII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 30 zł. **Cena egzemplarza 2 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 13 kwietnia Nr. 23 Rok 1929

Poz. 228. Ustawa z dnia 13 lutego 1929 r. w sprawie przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do konwencji, dotyczącej ubezwłasnowolnienia i analogicznych zarządzeń opiekuńczych, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r.

Poz. 229. Ustawa z dnia 7 marca 1929 r. zmieniająca częściowo brzmienie art. 24 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Poz. 230. Ustawa z dnia 8 marca 1929 r. w sprawie ratyfikacji traktatu ekstradycyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisanego w Warszawie dnia 22 listopada 1927 roku.

Poz. 231. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy skarbowej z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622).

Poz. 232. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki państwowej do wysokości 100.000.000 zł. w złocie.

Poz. 233. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o przedłużeniu terminu do składania zgłoszeń o przerachowanie wkładek oszczędnościowych, złożonych w walutach pełnowartościowych w Pocztowej Kasie Oszczędności za podśrednictwem instytucyj państwowych polskich.

Poz. 234. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z 1924 r.).

Art. 1. W ustępie 1 art. 7 na końcu zdania pierwszego skreśla się wyrazy: „i na emeryturze“.

Art. 2. Art. 25 skreśla się.

Art. 3. W punkcie b) art. 38 dodaje się następujące słowa: „oraz czas urlopu bez uposażenia, udzielonego nauczycielowi dla pracy w szkolnictwie prywatnem lub w instytucji społecznej, zajmującej się szerzeniem oświaty pozaszkolnej; nauczyciel ten winien za czas tego urlopu opłacić wkładki emerytalne, przewidziane w art. 7 niniejszej ustawy“.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu, oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 roku.

Poz. 235. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. zmieniająca art. 5 i 38 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 236. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364).

Art. 1. Art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych uzupełnia się przez dodanie na końcu tego artykułu ustępu treści następującej:

„W czasie sześciu dni, poprzedzających wigilję Bożego Narodzenia i Wielką Sobotę, na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz przemysłu i Handlu godziny handlu mogą być przedłużone z zachowaniem postanowień ustawodawstwa ochrony pracy w dni powszednie o dwie godziny, nie dłużej jednak niż do godziny 21-ej. W przypadającą w tym okresie niedzielę dozwolone jest wykonywanie handlu od godziny 13-ej do 18-ej.

Rozporządzenie to będzie równoznaczne z udzieleniem zezwolenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na pracę w ciągu nadliczbowych godzin otwarcia sklepów w myśl art. 6 p. b) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7)“.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 237. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1929 r. wydane: co do punktów 7 — 9 oraz 11 § 1 oraz co do ustępu drugiego § 6 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do punktu 13 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Reform Rolnych; co do punktu 15 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Reform Rolnych i Robót Publicznych; co do punktu 25 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu; co do punktu 14 § 1 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do punktu 18 § 1 w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej; co do punktów 19 i 20 § 1 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do punktów 27, 31 i 33 § 1 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych; co do punktów 29 i 30 § 1 w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów; co do punktu 34 § 1 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu—a zmieniające rozporządzenie wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych.

Poz. 238. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1929 r. w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Lublinie.

Poz. 239. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1929 r. o ustanowieniu sądu pracy w Częstochowie.

Poz. 240. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Spo-

łecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1929 r. o ustanowieniu sądu pracy w Chrzanowie.

Poz. 241. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1929 r. o ustanowieniu sądu pracy w Lublinie.

Poz. 242. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 marca 1929 r. o ustanowieniu sądu pracy w Radomiu.

Poz. 243. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 marca 1929 r. o zmianie granic gmin Balla Wielka i Wołłowiczowce w powiecie augustowskim, województwie białostockiem.

Poz. 244. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 marca 1929 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Hajnówka w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

z 17 kwietnia Nr. 24 Rok 1929

Poz. 245. Ustawa z dnia 7 marca 1929 r. o bezpłatnem odstąpieniu gruntu państwowego Towarzystwu Przyjaciół Szkoły Średniej w Kamiennej-Skarżysku.

Poz. 246. Ustawa z dnia 13 marca 1929 r. o umowach sprzedaży lub przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich na obszarze sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Poz. 247. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nieposiadających świadectw uznania.

Art. 1. Ustanawia się opłatę na rzecz Państwa od ogierów, nieposiadających świadectw uznania, przewidzianych w przepisach obowiązujących o nadzorze państwowym nad ogierami.

Opłata pobierana będzie od roku kalendarzowego 1931 włącznie.

Art. 2. Wysokość opłaty od jednego ogiera wynosi 50 złotych za każdy rok kalendarzowy.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest posiadacz ogiera.

Opłata winna być wniesiona najpóźniej do dnia 1 kwietnia każdego roku do zarządu właściwej gminy (art. 5).

Art. 3. Zarządy właściwych gmin (art. 5) prowadzić będą spisy ogierów, podlegających opłacie, oraz pobierać te opłaty. Za czynności te właściwe gminy otrzymywać będą 25% pobranych opłat.

Art. 4. Od opłaty wolne są:

a) ogiery, stanowiące własność Państwa, oraz

b) ogiery, które nie ukończyły 3 lat, licząc od dnia 1 stycznia roku urodzenia konia.

Od opłaty wolne są również ogiery, biorące udział w wyścigach, konkursach i innych próbach koni, z wyjątkiem wystaw i pokazów, pod warunkiem, że ich posiadacze mają poświadczenie, stwierdzające uczestnictwo ogierów w tych próbach.

Poświadczenie wydawać będzie Ministerstwo Rolnictwa.

Art. 5. Posiadacze ogierów, podlegających opłacie, winni ogiery te zgłaszać każdego roku, najpóźniej do dnia 1 lutego, według stanu z dnia 1 stycznia danego roku, w zarządzie gminy właściwej dla miejsca, w którem ogier stale się znajduje.

Art. 6. Winni naruszenia postanowień art. 5 ustawy niniejszej ulegną karze do 100 złotych lub karze zastępczej aresztu do 3 dni.

Orzecznictwo w sprawach wykroczeń, określonych w artykule niniejszym, należy do władz administracyjnych.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

Poz. 248. Ustawa z dn. 23 marca 1929 r. o utworzeniu państwowej fundacji pod nazwą „Wieś Kościuszkowska".

Poz. 249. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej.

Poz. 250. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. o przekazaniu Państwowemu Bankowi Rolnemu likwidacji Krajowej Komisji dla Włości rentowych.

Poz. 251. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji i Robót Publicznych z dn. 12 stycznia 1929 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie przekazania Komisarzowi Rządu m. stoł. Warszawy niektórych decyzyj.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia

1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje

§ 1. Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy przekazuje się kompetencje zastrzeżone powiatowym władzom administracji ogólnej w następujących ustawach i rozporządzeniach Prezydenta Rzeczypospolitej: w ustawie z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P, z 1928 r. Nr. 46, poz. 458), — w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681), — w ustawie z dnia 13 lipca 1927 r. o przywróceniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 22 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 246) o zasiłkach dla rodzin osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe, oraz o niektórych zmianach w ustawie skarbowej z dnia 22 marca 1927 r. (Dz. U, R. P. Nr. 30, poz. 254) — (Dz. U. R.P. Nr. 69, poz. 604),— w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 859), — w ustawie z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 311), — w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 687) — w ustawie z dnia 25 lipca 1919 roku o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 401) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 456), jako też w rozporządzeniach na ich podstawie wydanych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 252. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1929 r. o przekazaniu niektórym wojewodom uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie wykonywania nadzoru nad samorządem terytorjalnym.

Na postawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Wojewodom: białostockiemu, kieleckiemu, lubelskiemu, łódzkiemu, nowogródzkiemu, poleskiemu, warszawskiemu, wileńskiemu i wołyńskiemu przekazuje się następujące uprawnienia, zastrzeżone dotąd Ministrowi Spraw Wewnętrznych:

1) zatwierdzanie uchwał sejmików powiatowych i rad miejskich miast wydzielonych w sprawie nabywania nieruchomości z wyjątkiem wypadków podpadających pod działanie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o sposobie lokowania funduszów przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne oraz o sposobie lokowania kaucyj, składanych z tytułu obowiązku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141);

2) zatwierdzanie uchwał sejmików powiatowych, oraz rad miejskich miast wydzielonych w sprawie pozbywania nieruchomości;

3) zatwierdzanie wniosków komisyj likwidacyjnych, ustalających w razie zmiany granic powiatów rozdział majątku i obowiązki zainteresowanych powiatowych związków komunalnych, z wyjątkiem przypadków, w których zmiana granic powiatów powoduje jednocześnie zmianę granic województw;

4) dokonywanie rozdziału majątku i oznaczenie obowiązków gmin miejskich w razie zmiany ich granic, o ile nie nastąpił dobrowolny układ w tej mierze między zainteresowanemi gminami.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 253. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 marca 1929 r. o zmianie granic gmin wiejskich Hawrylak i Obertyn, w powiecie horodeńskim, województwie stanisławowskiem.

Poz. 254. Obwieszczenie Ministra Reform Rolnych z dnia 27 marca 1929 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 20 czerwca 1924 roku w sprawie uwłaszczenia b. czynszowników, b. wolnych ludzi i długoletnich dzierżawców w województwach: nowogródzkiem, poleskiem, wołyńskiem, okręgu administracyjnym wileńskim, oraz w powiatach: grodzieńskim, wołkowyskim, bielskim, białostockim i sokólskim województwa białostockiego.

z 19 kwietnia Nr. 25 Rok 1929

Poz. 255. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o poborze rekruta w 1929 roku.

Poz. 256. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. w sprawie zatwierdzenia zgłoszonego przez Rząd Polski w dniu 14 października 1920 r. przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do konwencji o pokojowem załatwianiu sporów międzynarodowych, podpisanej w Hadze dnia 18 października 1907 r.

Poz. 257. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 258. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu drogowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 259. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o zmianie wymogów do wykonywania zawodu adwokackiego na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Poz. 260. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o wystawianiu skryptów dłużnych i pokwitowań przez osoby, nieumiejące lub niemogące pisać.

Art. 1. Osoby, nieumiejące lub niemogące pisać, korzystając z pożyczek z funduszów państwowych lub z państwowych instytucyj kredytowych, mogą niezależnie od trybu, przewidzianego w obowiązującem ustawodawstwie, wystawiać skrypty dłużne i pokwitowania, zastępując podpis odciskami wielkich palców (kciuków) obu rąk, lub z braku ich dwoma odciskami innych palców, wedle możności, różnych rąk. Odciski te winny być uwierzytelnione przez wójta gminy lub przełożonego zarządu gminy (burmistrza lub prezydenta miasta). Stwierdzenie tożsamości osoby, która odciski te uczyniła, jako też samego faktu uczynienia tych odcisków; stwierdzenie, któremi palcami te odciski uczyniono, a wreszcie faktu odczytania tej osobie wystawianego przez nią dokumentu dokonane będzie przez dwóch piśmiennych świadków, którzy okoliczności te stwierdzą swemi podpisami.

Art. 2. Formalności, przewidziane w art. 1, będą stosowane także do osób, nieumiejących lub niemogących pisać, które udzielają poręczeń za pożyczki, określone w art. 1.

Art. 3. Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania do aktów, sporządzanych przez osoby ślepe, głuche lub nieme, oraz do aktów, mających być podstawą czynności hipotecznych.

Art. 4. Wysokość opłat, pobieranych przez zarządy gmin za czynności, przewidziane w art. 1 i 2, ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 261. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o sprzedaży nieruchomości w Wisłoujściu na obszarze W. M. Gdańska.

Poz. 262. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1929 r. w sprawie ustalenia warunków, wymaganych dla uzyskania stopnia podporucznika w rezerwie Marynarki Wojennej.

Poz. 263. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1929 r. w sprawie ustalenia warunków, wymaganych dla przejścia oficerów mianowanych w rezerwie Marynarki Wojennej do korpusu oficerów zawodowych Marynarki Wojennej.

Poz. 264. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 października 1924 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego postanowieniami, dotyczącemi dodatku asystencyjnego.

Poz. 265. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 8 marca 1929 r. o ulgach celnych.

Poz. 266. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 marca 1929 r. o przyznawaniu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego kredytów na pobór wyrobów tytoniowych.

Poz. 267. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1929 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r. o uwłaszczeniu w województwach wschodnich (Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 24, poz. 254).

Poz. 268. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1929 r. w sprawie doręczania pism sądowych przez policję państwową.

Na podstawie art. 145 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządza się co następuje:

§ 1. Prócz wypadku przewidzianego w art. 145 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) policja państwowa doręcza pisma sądowe w następujących wypadkach:

1) jeżeli adresat prowadzi taki tryb życia (podróżujący, włóczęga, bezdomny i t. p.), że celem doręczenia do rąk własnych konieczne jest czuwanie nad jego zjawieniem się w miejscowości, w której znajduje się posterunek lub komisarjat policji państwowej;

2) jeżeli wezwanie do stawienia się usiłowano doręczyć przez inny organ, który stwierdził, że adresat kilkakrotnie uchylał się od do-

ręczenia, a sąd doręczenienie do rąk własnych postanowił ponowić;

3) jeżeli funkcjonarjusz policji państwowej obecny w sądzie w charakterze urzędowym lub jako świadek, udaje się z sądu do rejonu posterunku (komisarjatu) lub przez rejon posterunku (komisarjatu), w którym należy doręczyć wezwanie pilne ze względu na zapobieżenie odroczeniu rozprawy głównej lub apelacyjnej;

4) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator dokonywa czynności poza budynkiem sądowym, a wezwanie dotyczy osoby, której przesłuchanie bezzwłoczne lub na miejscu czynności sędzia lub prokurator uzna za konieczne;

5) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator zarządza odszukanie osoby, nieznanej z adresu, z jednoczesnem doręczeniem jej wezwania;

6) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator ze względu na cel śledztwa lub dochodzenia, który w razie opóźnienia lub innego sposobu doręczenia byłby udaremniony, zarządza wezwanie oznaczonej osoby do bezzwłocznego stawienia się (lub w ciągu kilku godzin), przewidując na wypadek nieusprawiedliwionego niestawiennictwa bezzwłoczne sprowadzenie przymusowe);

7) jeżeli doręczenie zarządzono w postępowaniu doraźnem.

§ 2. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 1 i 2 doręczenie przez policję państwową można zarządzić tylko poleceniem pisemnem za zezwoleniem i podpisem kierownika sądu względnie prokuratury (wydziału—oddziału—zamiejscowego).

§ 3. W wypadku przewidzianym w § 1 pkt. 3 funkcjonarjusz policji państwowej może bądź doręczyć wezwanie osobiście, bądź celem doręczenia wręczyć je za potwierdzeniem pisemnem policji państwowej danego rejonu (posterunkowi—komisarjatowi), właściwej zas władzy gminnej tylko wówczas, jeżeli co do doręczenia w porę niema żadnych wątpliwości; wręczenie woźnemu sądowemu sądu grodzkiego jest dopuszczalne, jeżeli nie powstanie stąd zwłoka i doręczenie ma nastąpić w siedzibie sądu grodzkiego.

§ 4. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 4, 5, 6, 7 dopuszczalne jest także ustne wezwanie odnośnej osoby za pośrednictwem funkcjonarjusza policji państwowej, jeżeli według obowiązujących przepisów wezwanie pisemne nie jest konieczne.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1929 r.

---

z 23 kwietnia Nr. 26 Rok 1929

Poz. 269. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o przekazywaniu na własność Funduszowi Kwaterunku Wojskowego nieruchomości państwowych.

Poz. 270. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 11 marca 1929 r. o odszkodowaniu z powodu utraty życia lub całkowitej utraty zdolności do pracy przez oficerów i szeregowych Policji Państwowej, wskutek popełnionych na nich w związku ze służbą czynów karygodnych, względnie nieszczęśliwych wypadków doznanych przez nich z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Na podstawie art. 152 i 155 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządza się co następuje:

§ 1. Oficerom i szeregowym Komendy Głównej Policji Państwowej oraz ich rodzinom przyznaje odszkodowanie i zarządza wypłatę Komendant Główny Policji Państwowej, innym zaś oficerom i szeregowym Policji Państwowej oraz ich rodzinom przyznaje odszkodowanie i zarządza wypłatę komendant wojewódzki Policji Państwowej tego województwa, w którem dany oficer lub szeregowy miał przydział.

§ 2. Prawo do odszkodowania dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej ustala się z urzędu na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej.

Prawo do odszkodowania dla rodzin po oficerach i szeregowych Policji Państwowej ustala się na podstawie urzędowego stwierdzenia zgonu i przeprowadzonych w związku z tem dochodzeń.

§ 3. Do wymiaru odszkodowania nie zalicza się zapomóg, diet, strawnego, nagród i innych wynagrodzeń, nie mających charakteru dodatku do uposażenia.

§ 4. Prawo oficera lub szeregowego Policji Państwowej do odszkodowania, przysługującego na podstawie art. 152 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, ustala się na podstawie orzeczenia lekarskiego wydanego w czasie badania przy rozwiązywaniu stosunku służbowego (przeniesieniu zainteresowanego na emeryturę).

Prawo do odszkodowania dla rodzin po oficerach i szeregowych Policji Państwowej ustala się na podstawie urzędowego stwierdzenia zgonu i przeprowadzonych w związku z tem dochodzeń.

§ 5. Poszkodowani względnie ich rodziny, którym w myśl art. 152 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej przysługuje prawo do odszkodowania, winni wnieść podania do władz, wymieniony w § 1.

Termin składania podań o odszkodowania, przysługujące na mocy powołanego wyżej art. 152, upływa z dniem 28 lutego 1934 r., przyczem podania, wniesione po tym terminie pozostawione będą bez uwzględnienia.

Wspomniane wyżej podania, adresowane do władz, wymienionych w § 1, mogą być składane w jakimkolwiek urzędzie (jednostce terytorjalnej) Policji Państwowej.

§ 6. O ile nieszczęśliwy wypadek miał miejsce przed wprowadzeniem waluty złotowej, wysokość odszkodowania określoną w walucie markowej przerachowuje się na złote w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innemi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 271. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 marca 1929 r. w sprawie sprzedaży niektórych wyrobów tytoniowych Gdańskiego Monopolu Tytoniowego.

Poz. 272. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1929 r. w sprawie poboru w okresie od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. nadzwyczajnego 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych*).

§ 1. W okresie od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. pobierany będzie nadzwyczajny dodatek w wysokości 10% do uiszczanych w tym okresie podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych względnie przymusowo ściąganych w tym samym okresie zaległości wyżej wymienionych danin.

Powyższy nadzwyczajny dodatek nie będzie pobierany do podatku dochodowego od uposażeń służbowych (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym, Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58, poz. 411), podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Poz. 273. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1929 r. o ustaleniu siedzib i okręgów sądów grodzkich w powiecie strzyżowskim, w okręgu sądu okręgowego w Rzeszowie.

Poz. 274. Oświadczenie Rządowe z dnia 25 marca 1929 r. w sprawie przystąpienia Konga belgijskiego i Terytorjum Ruanda-Urundi do międzynarodowego porozumienia dotyczącego zwalczania obiegu wydawnictw pornograficznych, podpisanego w Paryżu dnia 4 maja 1910 r.

*) podano tylko § 1.

z 25 kwietnia Nr. 27 Rok 1929

Poz. 275. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o taksie notarjalnej*).

Art. 1. Za czynności, dokonywane w zakresie ustawy notarjalnej w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, notarjusz pobiera wynagrodzenie na zasadach, niżej wyszczególnionych.

Art. 2. Za sporządzenie aktu sprzedaży lub zamiany nieruchomości, sprzedaży lasu na wyrąb, sprzedaży przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego, działów, cesji praw spadkowych, układu pojednawczego, dzierżawy, darowizny, zawiązania spółki, wykonania robót lub dostawy natarjusz pobiera wynagrodzenie od sumy aktu w stosunku następującym:

a) przy sumie aktu do 10.000 zł. za pierwsze 2.000 zł. — 30 zł, a od reszty . 1%

b) przy sumie aktu od 10.000 zł. do 40.000 zł. za pierwsze 10.000 zł. — 110 zł., a od reszty 0,75%

c) przy sumie aktu od 40.000 zł. do 100.000 zł. za pierwsze 40.000 zł.—335 zł., a od reszty 0,4%

d) przy sumie aktu od 100.000 zł. do 300.000 zł. za pierwsze 100.000 zł.—575 zł., a od reszty 0,3%

e) przy sumie aktu od 300.000 zł. do 600 000 zł. za pierwsze 300.000 zł.—1.175 zł., a od reszty 0,2%

f) przy sumie aktu ponad 600.000 zł. za pierwsze 600.000 zł. — 1.775 zł., a od reszty 0,12%

W aktach, gdzie od masy czynnej są potrącane długi, za sumę uważa się masę czynną bez potrącenia długów.

Art. 3. Za sporządzenie aktu pokwitowania notarjusz pobiera 0,2, a za sporządzenie aktu wykreślenia kaucji lub ewikcji hipotecznej—0,1 opłaty przewidzianej w art. 2, w każdym razie nie mniej niż 20 zł.

Art. 4. Za sporządzanie aktu wypłaty pożyczek kredytu długoterminowego, ustanowienia renty lub służebności, skupu czynszu oraz innego rodzaju aktu którego przedmiot jest oznaczony sumą pieniężną, poza rodzajami aktów, wymienionych w art. 2 i 3, oraz za protokół licytacji — pobiera notarjusz 0,5 opłaty, przewidzianej w art. 2; za sporządzanie testamentu publicznego, którego wartość da się określić — pobiera notarjusz 1/4 opłaty, przewidzianej w art. 2; we wszystkich wyżej wymienionych przypadkach pobiera notarjusz najmniej 30 zł.

Za sporządzenie umowy przedślubnej, umowy z art. 210 K. C. K. P. lub z art. 221 Pr. o Małż. oraz aktu zapisu na sąd polubowny — pobiera notarjusz wynagrodzenie od sumy aktu w stosunku następującym:

a) o ile wartość majątku, stanowią-

*) podana w wyjątkach.

cego przedmiot umowy, nie przekracza 100.000 zł. 0,4%
najmniej 30 zł.

b) o ile wartość majątku, stanowiącego przedmiot umowy, przekracza 100.000 zł. za pierwsze 100.000—400 zł., a od reszty 0,1%

Art. 17. Za sporządzenie czynności, wymienionych w art. 2, 3 i 4 niniejszej ustawy, na żądanie Skarbu Państwa, polskich zakładów państwowych i monopolów, jeżeli wynagrodzenie notarjusza opłaca Skarb, lub pomienione powyżej zakłady, notarjusz za sporządzenie tych aktów, o ile suma aktu nie przekracza 10.000 zł., pobiera pełne wynagrodzenie, a o ile suma aktu przekracza 10.000 zł., to za pierwsze 10.000 zł. pełne wynagrodzenie, a od reszty 1/4 cześć wynagrodzenia, określonego w art. 2, 3 i 4; w każdym zaś razie wynagrodzenie notarjusza nie może przekraczać dwóch tysięcy złotych.

Z ulg, w ustępie pierwszym wymienionych, korzystają również instytucje ubezpieczeń społecznych o charakterze publiczno-prawnym, cechy i izby rzemieślnicze; z ulg powyższych korzystają także związki komunalne, o ile zawierane przez związki umowy dotyczące zakładów użyteczności publicznej, nie obliczonych na zysk, jak np.: szpitale, przytułki, domy ubogich, schroniska, domy ratunkowe, ochronki i inne zakłady dobroczynności; czytelnie ludowe, zakłady naukowe, straże pożarne i t. p.

W razie wątpliwości w poszczególnym wypadku Minister Sprawiedliwości na zasadzie wniosku strony interesowanej, rozstrzyga w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ostatecznie, czy dany zakład ma charakter użyteczności publicznej i czy jest obliczony na zysk.

Wreszcie ulgi w ustępie pierwszym wymienione, stosowane są do aktów prawnych, wyliczonych w art. 2, 3 i 4 niniejszej ustawy, zdziałanych w wykonaniu ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4 poz. 18) wraz z późniejszemi zmianami.

Art. 23. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych władny będzie na przeciąg lat pięciu od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy rozciągnąć ulgi, przewidziane w art. 17, na nowoorganizujące się lub powiększane przedsiębiorstwa w zakresie przetwórczego przemysłu żywnościowego, ważnego dla aprowizacji kraju.

Poz. 276. Ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o uregulowaniu stanu hipotecznego nieruchomości, oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców, na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Poz. 277. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 kwietnia 1929 roku o przyznaniu „Powszechnej Wystawie Krajowej w 1929 r. w Poznaniu“ ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

z 30 kwietnia Nr. 28 Rok 1929

Poz. 278. Protokół dotyczący zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakterjologicznych.

Poz. 279. Oświadczenie rządowe z dnia 3 kwietnia 1929 roku w sprawie złożenia dokumentu ratyfikacyjnego Międzynarodowego Protokółu, dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie 17 czerwca 1925 r.

Poz. 280. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 marca 1929 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych niektórych rodzajów przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Na podstawie art. 18 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Obowiązkowi legalizowania przed przeznaczeniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia miernicze wyrobu krajowego następujących rodzajów:

1) przymiary bławatne,

2) suwaki miernicze zwyczajne (do mierzenia średnic okrągłego materjału leśnego),

3) przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi i zwierząt,

4) przyrządy do pomiaru powierzchni skór,

5) pojemniki zwyczajne,

6) pojemniki dokładniejsze,

7) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),

8) przyrządy do odmierzania płynów,

9) przyrządy miernicze do mleka ze skalą pływakową,

10) posiadające oznaczenia miary (wzorcowane) bańki (konwie) do mleka,

11) odważniki użytkowe zwyczajne,

12) odważniki użytkowe dokładniejsze,

13) wagi dźwigniowe z wyjątkiem a) wag dostosowanych do celów, wymagających dokładności wyższej od przepisanej dla wag handlowych dokładniejszych, b) wag uchylnych do listów i chemikalij o udźwigu do 50 dkg. włącznie i c) wag automatycznych (przepływomierzy, np. typu „Chronos“, „Libra“ i t. p.),

14) wagi sprężynowe pomostowe,

15) gazomierze do gazu sztucznego,

16) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia masy właściwej czyli gęstości zboża w stanie zsypnym),

17) liczniki energji elektrycznej,

18) transformatory miernicze.

§ 2. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży, przyczem do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca. Wypuszczenie takich narzędzi mierniczych z wytwórni przed zalegalizowaniem może nastąpić tylko za zezwoleniem władz legalizacyjnych. Sprzedawcom wyżej wskazanych narzędzi mierniczych wolno je przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby taką, której ważność wygasła.

Jeżeli nabywcą liczników energji elektrycznej wyrabianych w kraju jest elektrownia uprawniona do legalizacji liczników energji elektrycznej, to liczniki te mogą być przez wytwórcę dostarczone elektrowni niezalegalizowane.

§ 3. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, wolno przechowywać na sprzedaż nielegalizowane, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dn. 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661). Narzędzia te powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania legalizacji tych narzędzi obowiązany jest dostawca. Legalizacja wag fundamentowanych może być uzyskana zarówno przez dostawcę, jak i przez nabywcę wagi. W wypadku, gdy dostawca nie przyjmuje na siebie obowiązku uzyskania legalizacji wagi fundamentowanej, winien bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwy okręgowy urząd miar, podając miejsce ustawienia wagi i dokładny adres nabywcy, a w razie zbrakowania wagi przy legalizacji pierwotnej obowiązany jest doprowadzić ją do stanu godnego legalizowania.

§ 4. Obowiązkowi legalizowania po naprawie, a przed oddaniem do użytku podlegają narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1-ym, oraz przepływomierze (wodomierze) wodociągowe. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

§ 5. Obowiązkowi legalizowania przed oddaniem do sprzedaży względnie do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów wymienionych w § 1-ym, sprowadzone z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

§ 6. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importem narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, to zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu przysługuje mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu przysługuje tylko jednemu z nich.

§ 7. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 8. Przepływomierze (wodomierze) wodociągowe wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać bez ich legalizacji, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 9. Termometry wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. — Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661), t. j. posiadają tylko skalę stustopniową (Celsjusza).

§ 10. Od obowiązku, ustalonego w §§ 1 i 5 niniejszego rozporządzenia, mogą być zwolnione narzędzia miernicze, rodzajów wymienionych w § 1-ym, których wygląd zewnętrzny wyróżnia się dostatecznie od narzędzi mierniczych powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze nieodpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 11. Liczniki energji elektrycznej i transformatory miernicze, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdowały się na składzie u sprzedawców tych przyrządów, mogą być przechowywane na sprzedaż i sprzedawane bez uprzedniej legalizacji do dnia 1 lipca 1929 r., o ile są legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem postanowień w §§ 5—7, które wchodzą w życie po

upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia, i postanowień § 9-go, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1931 roku.

Poz. 281. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1929 r. o przeniesieniu siedziby wydziału hipotecznego przy sądzie grodzkim w Aleksandrowie Kujawskim z Nieszawy do Aleksandrowa Kujawskiego.

Poz. 282. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 1929 r. o lichwie pieniężnej. *)

Na podstawie §§ 2, 4, 5, 8 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa trudniące się czynnościami bankowemi, obowiązane są sporządzać na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku, wykazy:

a) najwyższych wymawianych i pobieranych procentów i prowizyj:

1) przy dyskoncie weksli,

2) przy rachunkach debetowych otwartego kredytu,

3) od pożyczek terminowych,

4) od pożyczek na zastaw papierów wartościowych i towarów,

5) od pożyczek na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przyczem winna być wyszczególniona wysokość wynagrodzenia, pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i szacowanie,

6) od gwarancyj, udzielanych z tytułu eksportu,

7) od gwarancyj, udzielanych w formie indosu na wekslu, i innych;

b) najwyższych opłat, pobieranych jednorazowo przy czynnościach:

1) inkasa,

2) zleceń giełdowych,

3) wydawania akredytyw.

Wykazy powyższe za każdy kwartał winny być przedstawiane właściwym izbom skarbowym w ciągu pierwszych pięciu dni następnego kwartału.

Za datę przedstawienia uważaną będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem.

§ 2. Korzyści majątkowe, osiągane przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym.

Przepis, zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu, nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać $1/4$% od większej strony obrotu po potrąceniu od niej salda i pozycyj frankowanych, albo $1/4$% od salda początkowego danego okresu.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizyj od udzielanych pożyczek, oraz aż do odwołania 1% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek, tytułem wynagrodzenia za zabezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.

§ 6 Winni przekroczenia przepisu, zawartego w § 2 niniejszego rozporządzenia, ulegają karze, przewidzianej w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574).

---

*) podane w wyjątkach.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 15 kwietnia Nr. 87 Rok 1929

Poz. 195. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 kwietnia 1929 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych.

z 16 kwietnia Nr. 88 Rok 1929

Poz. 196. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 13.IV. 1929 r. L. dz. 2288/29.

Poz. 197. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1929 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa w celu przeniesienia części trasy kolei wąskotorowej Uściług-Uhnów poza wieś Sławęcin.

z 17 kwietnia Nr. 89 Rok 1929

Poz. 198. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 199. Umowa zbiorowa, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1929/30 na obszarze powiatu Olkuskiego.

z 18 kwietnia Nr. 90 Rok 1929

Poz. 200. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 201. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 202. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 203. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 204. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 12 marca 1929 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie Ustawy z dn. 18 lipca 1924 roku o zabezpiecieniu na wypadek bezrobocia.

z 19 kwietnia Nr. 91 Rok 1929

Poz. 205. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 kwietnia 1929 r.

Poz. 206. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 kwietnia 1929 r., dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie bieli cynkowej.

Poz. 207. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1929 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę kolei państwowej Łuck—Stojanów.

z 20 kwietnia Nr. 92 Rok 1929

Poz. 208. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 209. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 210. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 211. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 212. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 213. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Robitnicze-Sielańska Prawda".

Poz. 214. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu broszurze „Wielkie rokowania Ukrainy" (Wieliki rokowini Ukraini).

Poz. 215. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Radiańskij Step".

Poz. 216. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 kwietnia 1929 r. o związkach eksportowych uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

z 22 kwietnia Nr. 93 Rok 1929

Poz. 217. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 218. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Nowa Generacja".

Poz. 219. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Drug Ditej".

Poz. 220. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Świt Mołodi".

Poz. 221. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Robotnicza Oświta".

Poz. 222. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 13 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Gart".

Poz. 223. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1929 roku o zmianie nazw. gmin wiejskich Łyngmiany i Janiszki w powiecie święciańskim, województwie wileńskiem (na „Kołtyniany" i „Podbrodzie").

z 23 kwietnia Nr. 94 Rok 1929

Poz. 224. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 24 kwietnia Nr. 95 Rok 1929

Poz. 225. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 226. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 227. Obwieszczenie Izby Handlowo-Przemysłowej w Lublinie (o spisie biegłych rewidentów.

z 25 kwietnia Nr. 96 Rok 1929

Poz. 228. Okólnik Nr. 40 Ministerstwa Skarbu z dnia 25 marca 1929 r. w sprawie częściowej zmiany przepisów rach. kas.

Poz. 229. Instrukcja z dnia 30 marca 1929 r. w sprawie statystyki produkcji rolnej, wydana dla powiatowej władzy administracji ogólnej na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 marca 1928 r. o statystyce produkcji rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 29 poz. 276).

Przepisy ogólne.

§ 1. Dokonywana co roku statystyka produkcji rolnej obejmuje pięć rodzajów rejestracji, mianowicie:

a) rejestrację powierzchni ogólnej z podziałem na poszczególne użytki,

b) rejestrację powierzchni poszczególnych zasiewów,

c) rejestrację liczby zwierząt gospodarskich według stanu z dnia 30 czerwca,

d) rejestrację przeciętnej wysokości zbiorów,

e) rejestrację zapasów płodów rolnych.

§ 2. Wymienione wyżej rejestracje dokonywane są przez zarządy gmin własnemi środkami, pod bezpośredniem kierownictwem i kontrolą powiatowej władzy administracji ogólnej.

Potrzebne do rejestracji druki statystyczne nadsyła bezpłatnie Główny Urząd Statystyczny.

§ 3. Kierownictwo i kontrola powiatowej władzy administracji ogólnej w zakresie powyższej rejestracji polega na:

a) dokonywaniu repartycji druków statystycznych, nadsyłanych przez Główny Urząd Statystyczny,

b) administracyjnem kierowaniu rejestracją, wykonywaną przez zarządy gmin,

c) dopilnowaniu, żeby rejestracja istotnie odbyła się w terminie ustalonym i zgodnie z obowiązującemi instrukcjami,

d) dopilnowaniu, żeby ustalone zestawienia i materjały statystyczne były nadsyłane przez zarządy gmin w terminach nieprzekraczalnych.

§ 4. Bliższa współpraca powiatowej władzy administracji ogólnej z Głównym Urzędem Statystycznym w zakresie statystyki produkcji rolnej polega na:

a) sporządzeniu zestawień powiatowych zgodnie z obowiązującemi instrukcjami.

b) terminowem odesłaniu w odpisach ustalonych zestawień do Głównego Urzędu Statystycznego, jakoteż, o ile powstanie odnośne żądanie, do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Rodzaje druków statystycznych, ustalonych dla statystyki produkcji rolnej.

§ 5. Powiatowa władza administracji ogólnej otrzyma od Głównego Urzędu Statystycznego w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 maja nastąpujące druki statystyczne w potrzebnej ilości:

a) instrukcje dla zarządów gmin, dokonujących statystyki produkcji rolnej,

b) formularze statystyczne litery „A" dla indywidualnych rejestrów powierzchni użytków i zasiewów oraz formularze litery „a" dla zestawień gminnych,

c) formularze statystyczne litery „B" dla indywidualnych rejestrów zwierząt gospodarskich oraz formularze litery „b" dla zestawień gminnych,

d) formularze statystyczne litery „C" dla gminnych rejestrów przeciętnej wysokości zbiorów,

e) formularze statystyczne liter „D" i „E" dla indywidualnych rejestrów zapasów płodów rolnych u producentów, kupców, względnie przemysłowców,

f) formularze statystyczne Nr. 1 dla powiatowego zestawienia powierzchni użytków i zasiewów,

g) formularze statystyczne Nr. 2 dla powiatowego zestawienia stanu zwierząt gospodarskich,

h) formularze statystyczne Nr. 3 dla powiatowego zestawienia produkcji rolnej,

i) formularze statystyczne Nr. 4a, 4b, i 4c dla powiatowego zestawienia zapasów płodów rolnych u producentów i kupców, względnie przemysłowców,

j) niniejszą instrukcję.

Repartycja druków.

§ 6. Po otrzymaniu druków statystycznych władza powiatowa administracji ogólnej dokonuje repartycji tych i zaopatruje w nie urzędy gminne w terminie nieprzekraczalnym do dnia 20 czerwca.

W razie, gdyby po dokonaniu repartycji okazał się brak niektórych druków, powiatowa władza administracji ogólnej winna natychmiast zażądać od Głównego Urzędu Statystycznego uzupełnienia.

§ 7. Do urzędów gminnych należy wysłać druki, wymienione w p. „a", „b", „c", „d" i „e" paragrafu 5-go, pozostałe zaś posłużą powiatowej władzy administracji ogólnej do odnośnych zestawień powiatowych.

Terminy wykonania rejestracji.

§ 8. Powiatowa władza administracji ogólnej dopilnuje żeby:

1) rejestracja powierzchni użytków i zasiewów oraz liczby zwierząt gospodarskich odbyła się w terminie nieprzekraczalnym od 1 do 20 lipca,

2) ustalenie przeciętnych zbiorów na obszarze gminy było dokonane w terminach podanych w formularzach litery „C",

3) urzędy gminne do dnia 15 grudnia oraz drugi raz do 15 marca zaopatrzyły w formularze litery „D" gospodarstwa, posiadające powyżej 50 ha ogólnego obszaru, oraz w formularze litery „E" kupców, handlujących hurtowo płodami rolnemi, względnie przemysłowców, przerabiających lub przechowujących płody rolne.

Terminy nadesłania przez zarządy gmin materjałów rejestracji.

§ 9. Powiatowa władza administracj ogólnej dopilnuje następnie, żeby zarządy gmin:

1) nadesłały doń w terminie nieprzekraczalnym do dnia 20 sierpnia wypełnione i podsumowane indywidualne rejestry spisowe liter „A" i „B" oraz zbiorcze zestawienia gminne liter „a" i „b", rejestry zaś gminne, dotyczące przeciętnych zbiorów i sporządzone na formularzach litery „C" — nieprzekraczalnie w terminach, podanych w tychże formularzach.

2) nadesłały doń wykazy osób, podlegających obowiązkowi składania sprawozdań, dotyczących zapasów płodów rolnych na formularzach statystycznych liter „D" i „E", mianowicie najpóźniej 15 grudnia i 15 marca.

Sprawdzenie nadesłanych materjałów rejestracji.

§ 10. Po otrzymaniu od zarządów gmin rejestrów spisowych liter „A" i „B", oraz zestawień gminnych lit. „a" i „b", władza powiatowa administracji ogólnej skontroluje, czy rejestry spisowe oraz zestawienia gminne są sporządzone zgodnie z przepisami instrukcji i czy nie brakuje pewnej liczby gospodarstw, względnie gruntów, oraz czy rejestry i zestawienia nie zawierają błędów zarówno arytmetycznych, jak i logicznych.

W razie ujawnienia błędów lub jakichkolwiek niedokładności, powiatowa władza administracji ogólnej zażąda poprawienia i uzupełnienia lub innego rodzaju sprostowania nadesłanych rejestrów i zestawień.

Sporządzenie powiatowych zestawień Nr. 1 i 2.

§ 11. Po ustaleniu, że nadesłane rejestry litery „A" i „B" oraz zestawienia litery „a" i „b" już są dobre i nie zawieraja żadnych usterek lub niedokładności, powiatowa władza administracji ogólnej sporządzi zestawienia Nr. 1 i 2, posiłkując się zestawieniami gminnemi liter „a" i „b", uprzednio sprawdzonemi na podstawie rejestrów „A" i „B".

Termin odesłania zestawień powiatowych Nr. 1 i 2 do Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 12. Zestawienia powiatowe Nr. 1 i 2 winny być w odpisie odesłane do Głównego Urzędu Statystycznego w terminie nieprzekraczalnym do dnia 15 września, łącznie z zestawieniami gminnemi litery „a" i „b".

Sprawdzenie rejestrów lit. „C", dotyczących przeciętnych zbiorów.

§ 13. Po otrzymaniu od zarządów gmin rejestrów litery „C", ustalających przeciętne zbiory dla poszczególnych ziemiopłodów, powiatowa władza administracji ogólnej nadesłane rejestry skontroluje pod względem wysokości przeciętnych zbiorów na podstawie informacyj, zasięgniętych od instytucyj i organizacyj rolniczych danego powiatu oraz osób wiarogodnych.

Sporządzenie powiatowego zestawienia Nr. 3, dotyczącego produkcji rolnej.

§ 14. Po ustaleniu wysokości przeciętnych zbiorów, powiatowa władza administracji ogólnej niezwłocznie przystąpi do sporządzenia zestawienia powiatowego Nr. 3, dotyczącego produkcji rolnej, prowadząc pracę z takiem wyrachowaniem, żeby zestawienie powyższe było gotowe najpóźniej do dnia 15 listopada.

Przy tej pracy powiatowa władza administracji ogólnej posiłkuje się zestawieniem powiatowem Nr. 1 oraz rejestrami litery „C".

Termin nadesłania powiatowego zestawienia Nr. 3, dotyczącego produkcji rolnej.

§ 15. Ostateczny termin nadesłania w odpisie do Głównego Urzędu Statystycznego powiatowego zestawienia Nr. 3, dotyczącego produkcji rolnej, ustala się nieprzekraczalnie na dzień 15 listopada. Do powyższego zestawienia winny być dołączone rejestry lit. „C".

Terminy nadesłania rejestrów lit. „D" i „E", dotyczących zapasów płodów rolnych.

§ 16. Powiatowa władza administracji ogólnej dopilnuje, żeby osoby, podlegające obowiązkowi nadsyłania sprawozdań o zapasach płodów rolnych, nadsyłały je najpóźniej 5 stycznia ze stanu zapasów z dnia 31 grudnia i najpóźniej dnia 5 kwietnia ze stanu zapasów z dnia 31 marca.

Termin sporządzenia i nadesłania powiatowego zestawienia Nr. 4a, 4b i 4c, dotyczącego zapasów płodów rolnych.

§ 17. Powiatowe zestawienie Nr. 4a, 4b i 4c, dotyczące zapasów płodów rolnych, winno

być sporządzone prze: powiatową władzę administracji ogólnej i odesłane do Głównego Urzędu Statystycznego najpóźniej dnia 1 lutego ze stanu z dnia 31 grudnia oraz dnia 1 maja ze stanu z dnia 31 marca.

Do powyższego zestawienia winny być dołączone rejestry litery „D“ i „E“.

Zakończenie całej rejestracji.

§ 18. Po ukończeniu opracowania statystyki produkcji rolnej, Główny Urząd Statystyczny zwróci powiatowej władzy administracji ogólnej zestawienia Nr. 1, 2, 3 i 4a, 4b i 4c, oraz zestawienia gminne liter „a“, „b“, rejestry liter „C“, „D“ i „E“.

§ 19. Po otrzymaniu od Głównego Urzędu Statystycznego zwróconych materjałów spisowych, władza powiatowa administracji ogólnej może udzielić urzędom gminnym rejestrów liter „A“, „B“ i „C“, oraz zestawień „a“ i „b“, w razie potrzeby poprawienia lub skontrolowania tych czy następnych rejestrów spisowych.

§ 20. W sprawie statystyki produkcji rolnej, powiatowa władza administracri ogólnej porozumiewa się bezpośrednio z Głównym Urzędem Statystycznym.

Przepisy końcowe.

§ 21. Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem 1 kwietnia 1929 r. Jednocześnie tracą swoją moc obowiązującą przepisy instrukcji z dnia 12 czerwca 1928 r. („Monitor Polski“ Nr. 138 z dnia 18.VI.1928 r., poz. 237).

Poz. 230. Obwieszczenie Izby Handlowo-Przemysłowej w Krakowie.

Poz. 231. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych.

Poz. 232. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 kwietnia 1929 r. w sprawie mianowania radców do Izby Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 26 kwietnia Nr. 97 Rok 1929

Poz. 233. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 23.IV. 1929 r. L. dz. 2298/29.

Poz. 234. Instrukcja z dnia 30 marca 1929 roku w sprawie statystyki produkcji rolnej, wydana dla zarządów gmin wiejskich i miejskich na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 marca 1928 r. o statystyce produkcji rolnej (Dz. U. R. Nr. 29, poz. 276).

Przepisy ogólne.

§ 1.

Zarządy gmin przeprowadzają co roku w zakresie statystyki produkcji rolnej następujące rejestracje:

a) powierzchni ogólnej z podziałem na poszczególne użytki,

b) powierzchni poszczególnych zasiewów,

c) liczby zwierząt gospodarskich według stanu z dnia 30 czerwca,

d) przeciętnej wysokości zbiorów,

e) zapasów płodów rolnych.

§ 2.

Dla powyższych rejestracji Główny Urząd Statystyczny bezpłatnie dostarcza za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej potrzebnej ilości druków statystycznych, mianowicie:

a) dla rejestracji powierzchni ogólnej z podziałem na poszczególne użytki i zasiewy — indywidualne formularze statystyczne litery „A“,

b) dla gminnych zestawień wyżej wymienionych powierzchni użytków i zasiewów zbiorcze formularze statystyczne lit „a“

c) dla rejestracji liczby zwierząt gospodarskich indywidualne formularze statystyczne litery „B“,

d) dla gminnych zestawień liczby zwierząt gospodarskich — zbiorcze formularze statystyczne litery „b“,

e) dla ustalenia przeciętnych zbiorów na obszarze gminy — formularze statystyczne litery „C“,

f) dla rejestracji zapasów płodów rolnych w gospodarstwach, posiadających ponad 50 ha ogólnego obszaru—formularze statystyczne litery „D“, dla osób zaś fizycznych i prawnych, handlujących hurtowo płodami rolnemi, przerabiających lub przechowujących płody rolne — formularze statystyczne litery „E“.

§ 3.

Zarządy gmin winny przeprowadzić powyższe rejestracje zgodnie z przepisami instrukcji i stosowanie do wskazówek technicznych, umieszczonych na odnośnych formularzach statystycznych.

§ 4.

Ustalone niżej terminy dla poszczególnych czynności rejestracyjnych, jakoteż terminy ustalone dla odsyłania zestawień gminnych do powiatowej władzy administracji ogólnej obowiązują zwierzchność gminną bezwzględnie i nie mogą być przekroczone w żadnym wypadku.

Terminy wykonania rejestracji powierzchni i zasiewów.

§ 5.

Rejestracja powierzchni ogólnej z podziałem na poszczególne użytki i zasiewy oraz rejestracja zwierząt gospodarskich winny się odbyć jednocześnie w terminie od 1 do 20 lipca.

Sporządzanie zestawień zbiorczych litery „a" i „b".

§ 6.

Po sporządzeniu rejestrów „A" i „B" winny one być podsumowane i uzgodnione najzupełniej dokładnie dla każdej miejscowości osobno, poczem sporządzone zestawienia zbiorcze na formularzach liter „a" i „b".

§ 7.

Czynności wymienione w § 6 winny być wykonane w czasie od dnia 20 lipca do 20 sierpnia, poczem gminne zestawienia zbiorcze „a" i „b" łącznie z rejestrami indywidualnemi „A" i „B" zarządu gmin odsyłają do powiatowej władzy administracji ogólnej, nie później jednak, niż 20 sierpnia.

Terminy sporządzenia i odesłania rejestrów litery „C", dotyczące przeciętnych zbiorów.

§ 8.

Rejestry przeciętnych zbiorów litery „C", sporządzone osobno dla gospodarstw, posiadających powyżej 50 ha i poniżej 50 ha, zarządy gmin wysyłają do powiatowej władzy administracji ogólnej trzykrotnie, mianowicie:

18 sierpnia dla pierwszego pokosu siana z łąk polnych, nizinnych, meljorowanych, oraz koniczyny,

18 października dla zbóż, pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa, gryki, kukurydzy, grochu, peluszki, lnu i siana drugiego pokosu; — koniczyny i z łąk polnych, nizinnych i meljorowanych,

3 listopada dla ziemniaków.

Powyższe rejestry winny być sporządzone na trzy dni przed powyższemi terminami.

Rejestracja zapasów płodów rolnych.

§ 9.

Dla rejestracji zapasów płodów rolnych zarządy gmin winny prowadzić dla każdej miejscowości wykazy większych gospodarstw, posiadających ponad 50 ha ogólnego obszaru, oraz wykazy osób fizycznych i prawnych handlujących hurtowo płodami rolnemi, przerabiających lub przechowujących płody rolne (młyny, łuszczarnie, kaszarnie i t. p.).

§ 10.

Do dnia 15 grudnia oraz do dnia 15 marca zarządy gmin winny zaopatrzyć w formularze litery „D" gospodarstwa posiadające ponad 50 ha ogólnego obszaru, oraz w formularze litery „E" osoby fizyczne i prawne handlujące hurtowo płodami rolnemi, przerabiające lub przechowujące płody rolne, celem złożenia przez te osoby sprawozdań ze stanu zapasów płodów rolnych z dnia 31 grudnia i 31 marca.

§ 11.

Zarządy gmin dopilnują, żeby rejestry zapasów z dnia 31 grudnia były odesłane do powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej do dnia 5 stycznia, rejestry zaś z dnia 31 marca najpóźniej do dnia 5 kwietnia.

§ 12.

Zarządy gmin prześlą powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej do dnia 15 grudnia i do 15 marca wykazy osób podlegających obowiązkowi składania sprawozdań o stanie zapasów celem umożliwienia powiatowej włady administracji ogólnej prowadzenia ścisłej kontroli w tym zakresie.

Ukończenie rejestracji.

§ 13.

Po sporządzeniu statystyki produkcji rolnej przez Główny Urząd Statystyczny zarządy gmin mogą otrzymać od powiatowej włady administracji ogólnej rejestry spisowe liter „A", "B" i „C", oraz zbiorcze zestawienia gminne „a" i „b", w razie potrzeby poprawienia lub skontrolowania tych czy następnych rejestrów spisowych.

Przepisy końcowe.

§ 14.

Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem 1 kwietnia 1929 r.; jednocześnie tracą swoją moc obowiązującą przepisy instrukcji z dnia 12 czerwca 1928 r. („Monitor Polski" Nr. 138, 18.VI. 1928 roku poz. 238).

Poz. 235. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dn. 20 kwietnia 1929 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad dobrami ziemskiemi Żułowo, położonemi w powiecie święciańskim w województwie wileńskiem, a należącemi do Włodzimierza Kurnosowa.

z 27 kwietnia Nr. 98 Rok 1929

Poz. 236. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 237. Zarządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych z dnia 4 marca 1929 r. o zmianie § 13 regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego w sprawie administrowania funduszem, przeznaczonym na odbudową budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych.

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492) i zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 93, ex 1928 r., poz. 830) **zarządza się co następuje:**

§ 13 regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego w sprawie administrowania funduszem, przeznaczonym na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych („Mon. Pol." Nr. 224, poz. 687), otrzymuje brzmienie następujące:

„Podstawę dla wypłaty pożyczki stanowić będą następujące dokumenty:

1) Zaświadczenie o przyznaniu pożyczki na odbudowę, podpisane przez przewodniczącego i jednego członka Komisji i zaopatrzone w pieczęć Starostwa, według nowego wzoru III Regulaminu Pożyczkowych Komisji Odbudowy, które opracuje Ministerstwo Robót Publicznych.

2) Skrypt dłużny zaciągającego pożyczkę według wzorów istniejących.

Dokumenty powyższe, sporządzone na ustalonych formularzach, szczegółowo wypełnionych winny być nadsyłane przez Starostwo do Państwowego Banku Rolnego.

Do skryptów dłużnych, nadsyłanych do Państwowego Banku Rolnego zbiorowo przy jednem piśmie Starostwa, winien być dołączony podpisany przez Starostę wykaz tych skryptów, zawierający imiona i nazwiska dłużników, sumę przyznanych pożyczek i datę sporządzenia każdego skryptu dłużnego".

Poz. 238. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy dla dozorców domowych w m. Siedlcach, zawarta na zasadzie Ustawy z dn. 23 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 53).

z 29 kwietnia Nr. 99 Rok 1929

Poz. 239. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Głos Pracy".

Poz. 240. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Uzwyszsza".

Poz. 241. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 kwietnia 1929 r. w sprawie utworzenia w Lublinie urzędu celnego.

Poz. 242. Obwieszczenie Ministra Skarbu w przedmiocie przeznaczenia do zbycia majątków ziemskich.

Poz. 243. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 25 lutego 1929 r. w przedmiocie likwidacji, (zbiorowa, 19 pozycji).

z 30 kwietnia Nr. 100 Rok 1929

Poz. 244. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1929 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 245 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1929 r. o przeniesieniu siedziby notarjusza z Aleksandrowa do Łodzi.

Poz. 246. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 11 marca 1929 r. w przedmiocie likwidacji (zbiorowa, 7 pozycji).

Poz. 247. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 26 marca 1929 r. w przedmiocie likwidacji (os Brzeźno).

Poz. 248. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 26 marca 1929 r. w przedmiocie likwidacji (folw. Silna Nowa).

Poz. 249. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 11 marca 1929 r. w przedmiocie likwidacji (os. Szumleś Królewski).

Poz. 250. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 26 marca 1929 r. w przedmiocie likwidacji (zbiorowa, 5 pozycji).

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Nr. 6 z 15 marca 1929 r.

Okólnik Nr. 1453/II. A./29 w sprawie ściągania grzywien i kar pieniężnych przez organa policji

Do sądów i urzędów prokuratorskich w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwo-

wej (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 257) w art. 143 znosi wprawdzie przepisy nakładające na policję państwową obowiązki, nie wchodzące w zakres jej zadań, określonych w tem rozporządzeniu, — a tem samem znosi ciążący na organach policji obowiązek pobierania i ściągania grzywien, opłat, kar pieniężnych i kosztów sądowych jak również obowiązek doręczania wezwań i innych pism sądowych, jednocześnie wszakże w art. 144 zawiera postanowienie, według którego w czasie przejściowym do dnia 1 kwietnia 1929 r. organa policji państwowej mogą być używane do czynności tych w zakresie dotychczasowym.

Według postanowienia zawartego w ustępie drugim art. 144 powyższego rozporządzenia, czynności wspomniane będą wykonywane przez organa policji nawet po dniu 1 kwietnia 1929 r., jeżeli żądanie ich wykonania w poszczególnych sprawach wpłynęło do Policji Państwowej w czasie do dnia 31 marca 1929 r.

Na powyższe postanowienie zwracam uwagę sądów i urzędów prokuratorskich z zaznaczeniem, iż z uprawnień wspomnianych korzystać należy, bacząc na to, że po 31 marca 1929 poleceń egzekucyjnych do Policji Państwowej kierować nie będzie można.

Przy tej sposobności zwracam uwagę sądów i urzędów prokuratorskich, że w myśl art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr, 36 poz. 342) organa gminne są obowiązane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej do egzekwowania na zasadzie tego rozporządzenia grzywien, kar pieniężnych, nawiązek, opłat i kosztów, orzeczonych w sądowem postępowaniu karnem. Korzystanie z postanowień tych przez władze sądowe stanie się możliwe niezwłocznie po wejściu w życie przepisów, normujących wynagrodzenie prowadzących egzekucję organów gminnych, poczem należy odnośne przepisy stosować w jak najszerszej mierze.

Warszawa, dnia 7 marca 1929 r.

Okólnik Nr. 1456/I.U./29 w sprawie wykonywania egzekucji przez organa gminne na polecenie władz sądowych i prokuratorskich.

Do wszystkich Panów kierowników sądów i urzędów prokuratorskich.

I. Z mocy art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) organa gminne na całym obszarze Państwa są obowiązane na polecenie władz sądowych i prokuratorskich do egzekwowania na zasadach powyższego rozporządzenia grzywien, kar pieniężnych, nawiązek, opłat i kosztów orzeczonych w postępowaniu karnem.

Wynagrodzenie gmin za te czynności określone zostało rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1929 roku (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 121).

Obowiązek powyższy gmin będzie istniał także po wejściu w życie kodeksu postępowania karnego z mocy art. 46 § 3 przep. wprow. k. p. k.

Szczególną doniosłość mają powyższe przepisy w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie ze względu na przepis art. 144 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), którego mocą P. P. z dniem 1 kwietnia b. r. przestaje wykonywać nowe egzekucje, a tylko ukończy czynności egzekucyjne zażądane do dnia 31 marca b. r.

W powyższych okręgach apelacyjnych organami egzekucyjnemi sądów i prokuratur będą wyłącznie komornicy i organa gminne, a mianowicie organa gminne także w tych wypadkach, w których dotychczas było przewidziane wykonywanie przez policję. W szczególności także w miastach organa gminne są powołane do wykonywania egzekucji.

Poza okręgami apelacyjnemi lubelskim, warszawskim i wileńskim nie należy rozszerzać udziału organów gminnych w ściąganiu grzywien i innych należności orzeczonych w postępowaniu karnem, ponad miarę dotąd przyjętą, stosując dotychczasowe przepisy co do organów i trybu egzekucyj, jak to jest wskazane także art. 46 § 1 przep. wprow. k. p. k. Jeżeli jednak egzekucję wykonywają organa gminne, tryb egzekucyjny stosuje się do przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) a gmina otrzymuje wynagrodzenie przewidziane w rozporządzeniu Ministrów z dnia 21 lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 121).

Na całym obszarze Państwa istnieje jednak obowiązek P. P. udzielania organom egzekucyjnym pomocy dla usunięcia oporu i ochrony czynności (art. 7 ust. 1 rozp. o P. P. i art. 46 § 2 przep. wprow. k. p. k.).

II. W zakresie egzekucji na polecenie sądów i prokuratur gminy, otrzymują z mocy rozporządzenia z dnia 21 lutego b. r. wynagrodzenie przewyższające wymiary odszkodowania, jakie z mocy art. 54 rozp. z 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) mają otrzymywać za egzekucję należności pieniężnych na polecenie władz niesądowych. Wynagrodzenie za egzekucję zleconą przez sądy lub prokuratury wynosi bowiem zawsze co najmniej 5% kwoty ściągniętej, kiedy wspomniane odszkodowanie waha się w granicach 3% do 1%.

Z drugiej strony zapewniono zainteresowanie gmin w ściąganiu należności orzeczonych w postępowaniu karnem w ten sposób, że gminie zapewniono wynagrodzenie minimalne 5 zł., choćby 5% od egzekwowanej należności nie dosięgało powyższej kwoty 5 zł.; gmina korzysta jednak w pełni z tego postanowienia tylko

wówczas, jeżeli ściągnęła od zobowiązanego kwotę potrzebną na pokrycie całej należności egzekwowanej plus wynagrodzenie gminy (§ 2 ust. 2 rozp.). W razie ściągnięcia tylko części egzekwowanej należności kwota 5 zł. ulega redukcji. Ma to znaczenie tylko przy kwotach do 100 zł., ponieważ przy kwocie 100 zł. już 5% równa się 5 zł., zatem redukcja określona w § 2 gminy nie dotknie.

Np. jeżeli egzekwowana należność karna wynosi 50 zł., a ściągnięto 55 złotych, gmina otrzyma 5 zł.; jeśli ściągnięto 53 zł. gmina otrzyma 3 zł.; jeśli jednak ściągnięto 50 zł., gmina otrzyma 2 zł. 50 gr. (5%, które należą się bezwarunkowo), a sądowi przekazuje 47 zł. 50 gr.; jeśli ściągnięto 40 zł. gmina otrzyma 2 zł. (5%), a przekazuje sądowi 38 zł.

Przy drobnych należnościach karnych (grzywnach) powyższy przepis zmusza do ściągnięcia całej należności, bo w przeciwnym razie gmina nie otrzyma 5 zł. Np. grzywna wynosi 15 zł.: jeśli ściągnięto 20 zł. gmina otrzyma 5 zł.; jeśli ściągnięto 17 zł. otrzyma 2 zł.; jeśli ściągnięto 15 zł. otrzyma 75 gr., resztę 14 zł. 25 gr. przekazuje sądowi; jeśli ściągnięto 10 zł. gmina otrzyma 50 gr., a 9 zł. 50 gr. sąd. Ponieważ jest wiele grzywien sądowych niskich, niewątpliwie ściągalnych w całej kwocie wraz z wynagrodzeniem, przepis zapobiega opieszałości, polegającej na przyjęciu od egzekuta „co da".

Drugie ograniczenie wynagrodzenia gminy poniżej 5 zł. wypływa z zasady, że niesprawiedliwem byłoby pobieranie wynagrodzenia za egzekucję wyższego niż egzekwowana grzywna lub inna należność orzeczona w sprawie karnej. Ściąganie przy drobnych należnościach karnych poniżej 5 zł. tytułem wynagrodzenia za egzekucję 5 zł. byłoby rażącem i krzywdzącem egzekuta. Wszak takie drobne kwoty egzekut płaci nie dopuszczając do egzekucji: organ gminny poprostu zbiera te kwoty od zobowiązanych, obchodząc większą ilość takich osób. W myśl więc § 2 ust. 1 rozporządzenia w razie egzekucji należności 1 zł. gmina ściągałaby wynagrodzenie 1 zł. razem 2 zł., w razie egzekucji należności 4 zł. gmina ściągałaby wynagrodzenie 4 zł. razem 8 zł.; jednak już przy egzekucji należności 5 zł. miałaby prawo ściągnąć pełne wynagrodzenie 5 zł. razem 10 zł.

Jeżeli gmina nic nie ściągnęła, nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia. Skarb Państwa wynagrodzenia nie płaci.

III. W okręgach apelacyjnych lubelskim, warszawskim i wileńskim jest dopuszczalna egzekucja przez gminy także w sprawach cywilnych na podstawie tytułu wykonawczego. Ten tryb egzekucji jest odpowiedni dla pretensyj drobnych. Wynagrodzenie gminy wynosi jak w sprawach karnych 5% ściągniętej należności, jednak zawsze co najmniej 5 zł.; w razie nieściągalności od dłużnika kwotę 5 zł. winien zapłacić wierzyciel, który ma możność poprzedniego poinformowania się co do stosunków majątkowych dłużnika, oraz wziąć osobiście udział w akcie egzekucyjnym.

Przepisy §§ 3 i 5 dotyczące egzekucji w sprawach cywilnych będą stosowane także wówczas, jeśli sąd karny przysądził pretensję cywilną (odszkodowanie) wskutek powództwa cywilnego wytoczonego przed sądem karnym.

Warszawa, dnia 14 marca 1929 r.

IV.

Orzecznictwo.

Przedruki z „Orzecznictwa Sądów Polskich". T. VIII, zeszyt 4, 1929 Kwiecień.

172.

Zwrot kosztów przewozu koniecznego osobistego bagażu podróżnego przy podróżach służbowych według § 12 rozporządzenia Rady Min. z dn. 16 lipca 1924 poz. 703 Dz. Ust. uzależniony jest od faktycznego poniesienia tego wydatku.

Wyrok N. T. A. z 29 maja 1928 r. L. Rej. 2801|27.

175.

Wydanie zarządzenia tymczasowego w myśl art. 228 ustawy wodnej z 19 września 1922 D. U. poz. 936, nie wymaga przeprowadzenia uprzednio postępowania wodno-prawnego, określonego w postanowieniach art. 191 — 201 tejże ustawy.

Wyrok N. T. A. z 19 stycznia 1929. L. Rej. 1634/26 542|26.

208.

Ustawa z 2 grudnia 1921 (Dz. Ust. Nr. 106, poz. 762) w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej nie może mieć zastosowania do felczerów.

Na mocy ustawy z 1 lipca 1921 (Dz. Ust. Nr. 64 poz. 696) o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich winni wykroczenia przeciwko tej ustawie podlegają jurysdykcji sądów nie zaś władz administracyjnych.

Orzeczenie izby drugiej sądu najwyższego z 12 lipca 1928. K. 732/28.

221.

Art. 64 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. Ust. poz. 936 nie daje osobom interesowanym subjektywnego prawa skutecznego domagania się od władzy wodnej cofnięcia zezwolenia prawno-wodnego.

Wyrok N. T. A. z 9 listopada 1928. L. Rej. 2561|26.

222.

Wyroki sądowe w sprawach o przestępstwa karne funkcjonarjuszów państwowych nie stoją na przeszkodzie wydaniu przez komisje dyscyplinarne innej oceny tychże czynów.

Wyrok N. T. A. z 18 października 1928. L. Rej. 1998|26.

V.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

122.

Okólnik Nr. 80 (AP. 8599/1) z 11 kwietnia 1929 r. w sprawie wzorów druków i wskazówek do Rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przesyłając w załączeniu wzory druków, przewidzianych w rozporządzeniu z dn, 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), udziela się następujących wskazówek.

Wzywanie na rozprawę.

Przy stosowaniu art. 19-21 wspomnianego rozporządzenia należy mieć na względzie, że co do wzywania na rozprawę, doręczania wezwań, wyznaczania terminów oraz ich obliczania i przywracania stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów VII i VIII rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Stosowanie do postanowienia zawartego w zdaniu 2-iem ust. 1 art. 19 w uzasadnionych wypadkach władza może zezwolić obwinionemu na nadesłanie wyjaśnienia na piśmie, zamiast przesłuchiwania osobistego w urzędzie. Należy wykorzystać w szerokiej mierze przepis powyższy, jako mniej uciążliwy dla ludności, gdyż w większości wypadków, zwłaszcza jeżeli chodzi o sprawy mniejszej wagi, przesłuchanie osobiste ma znaczenie tylko formalne, a niepotrzebnie obciąża obwinionych.

Z ostatnio wspomnianego upoważnienia nie należy korzystać jedynie wówczas, gdy stan faktyczny danej sprawy jest nader skomplikowany i gdy z góry przewidzieć można, że wyjaśnienie na piśmie nie będzie wystarczające.

Z drugiej strony należy przyjąć za regułę, aby nie wzywać obwinionego do przesłuchania w siedzibie władzy, jeśli przybywa on poza tą siedzibą w znaczniejszej odległości.

W takim razie należy przedewszystkiem przeprowadzać rozprawę w drodze perjodycznej delegacji w myśl ust. 1 art. 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej. — W razie zaś trudności przeprowadzenia rozprawy w tej drodze, o ile nie zachodzą powody wymagajace przesłuchania obwinionego bezpośrednio przez władzę orzekającą, — władza zarządzi przesłuchanie go w drodze rekwizycji w myśl ust. 2 art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem. Przesłuchanie to może być dokonane przez równorzędną, jak również przez niższą władzę, nprz. urzędy gminne, wójtów w b. dzielnicy pruskiej i t. p.

Należy jednak unikać przesłuchiwania przez ten sam organ, który uczynił doniesienie. Wzór wezwania (*Nr. 1, 1-a*) w załączeniu.

Przymusowe sprowadzenie obwinionego.

Jak wynika z art. 21 władza może zasadniczo w każdym wypadku zarządzić przymusowe sprowadzenie obwinionego na rozprawę. Ze środka tego należy jednak korzystać tylko w ostateczności. Zarazem zwraca się uwagę, że racjonalność przymusowego dostawienia winna być szczególnie kontrolowana przez władze przełożone w celu stwierdzenia, czy w poszczególnych wypadkach zachodziła konieczność zastosowania tego środka. O ile chodzi o osobę wojskową, ma zastosowanie przepis art. 1 rozporządzenia wymienionego w ustępie ostatnim art. 60.

Wyznaczanie terminów.

Przy wyznaczaniu terminów, o których mowa w art. 19—21, należy brać pod uwagę warunki komunikacyjne i wszystkie te okoliczności, od których może być zależny czas potrzebny dla dokonania danej czynności. Zaznacza się, że osoby wymienione w art. 20 obowiązują te same terminy co i obwinionego.

Protokół.

Wymieniony w art. 22 protokół zastępuje rejestry karne, prowadzone według poprzednio obowiązujących przepisów.

W myśl ostatniego ustępu art. 22 władza, na żądanie obwinionego, obowiązana jest przedstawić mu przebieg czynności dokonanych w czasie jego nieobecności, t. j. odczytać mu zeznania świadków znawców, protokóły oględzin i t. p.

Co do wzoru protokółu (*załącznik Nr. 2*), Ministerstwo zaznacza: w rubr. 5 należy podawać zeznania i inne wyniki postępowania dowodowego tylko istotne dla danej sprawy; w rubr. 7 — krótkie uzasadnienie, w którym w szczególności winny być przytoczone okoliczności tak łagodzące (np. wiek, dotychczasowa niekaralność), jak i obciążające (np. poprzednia karalność).

W rubryce 8 powinno być umieszczone pouczenie o środku prawnym, które powtarza się i w orzeczeniu skazującem. Jeśli obwiniony jest osobą wojskową, w pouczeniu, stosownie do postanowienia ust. 2 art. 60, należy wymienić właściwy sąd wojskowy.

Orzeczenie.
(art. 23, 24, 25).

Na zasadzie wyników rozprawy wydaje władza orzeczenie skazujące lub uniewinniające.

Orzeczenie ogłasza się obwinionemu, a doręcza się na piśmie tylko wówczas, jeżeli obwiniony tego żąda, albo jest niepełnoletni lub niewłasnowolny.

W tych wypadkach doręczenie należy uskutecznić natychmiast po wydaniu orzeczenia; wyjątkowo, gdyby natychmiastowe doręczenie okazało sie niemożliwe, np. ze względów technicznych, orzeczenie winno być doręczone w zwykłej drodze w czasie najkrótszym.

Orzeczenie należy nadto doręczyć z urzędu ustawowemu zastępcy prawnemu obwinionego niepełnoletniego lub niewłasnowolnego, jeśli wymieniony zastępca przy ogłoszeniu orzeczenia był nieobecny.

Pozatem należy obwinionemu doręczyć orzeczenie na piśmie w wypadkach, gdy orzeczenie wydane zostało zaocznie, lub gdyby wydanie orzeczenia zostało odroczone.

Przytem zauważa się, że odroczenie wydania orzeczenia może mieć miejsce tylko wówczas, gdy szczególne okoliczności czynią to koniecznem. Praktykowane dość często w niektórych starostwach, w wypadkach gdy wezwano obwinionego, odraczanie orzeczenia tylko z powodu trudności uzyskania aprobaty starosty, nie powinno się zdarzać, ponieważ świadczy o nieracjonalnej organizacji pracy w starostwie, a rozprawie odbiera jej właściwy charakter, przeistaczając ją w czczą formalność. Należy przeto zapobiec temu na przyszłość przez takie uregulowanie podziału pracy w urzędach, aby przeprowadzający rozprawę urzędnik był uprawniony do wydania orzeczenia.

W związku z art. 24 Ministerstwo zauważa, że obwiniony zawsze ma prawo przybyć na rozprawę, może zatem również nie skorzystać z udzielonego mu prawa nadesłania wyjaśnienia na piśmie, a stawić się osobiście.

Załączniki Nr. 3, 4 i 5 podają wzory odpisów orzeczenia skazującego uniewinniającego oraz decyzji odmawiającej przyjęcia żądania skierowania sprawy na drogę sądową, przenaczonych dla doręczenia interesowanym.

Samoistne orzeczenie o konfiskacie.
(art. 29).

Postanowienie o konfiskacie przedmiotu może stanowić część składową orzeczenia skazującego lub uniewinniającego (art. 25), albo też orzeczenie samoistne (art. 29). W tym ostatnim wypadku należy posługiwać się *wzorem Nr. 6.*

Orzeczenie o odszkodowaniu.
(art. 31).

Gdy zajdzie potrzeba orzec o odszkodowaniu, to należy w orzeczeniu karno-administracyjnem zaznaczyć, że co do odszkodowania wydaje się jednocześnie oddzielne orzeczenie, stosownie do postanowień odpowiedniej ustawy, cytując właściwe artykuły.

Obowiązek wydania obydwóch orzeczeń łącznie wynika z brzmienia art. 51.

W orzeczeniu o obowiązku odszkodowania należy pouczyć stronę, że — o ile nie jest zadowolona z orzeczenia, może się udać na zwykłą drogę sądową w terminie przewidzianym odnośną ustawą (termin ten należy oczywiście podać).

Tryb kierowania akt karno-administacyjnych do sądów.

W myśl art. 36 ust. 2 władze administracyjne przesyłają akta spraw karno-administracyjnych do sądu okręgowego.

Praktyka, jak stwierdza to Ministerstwo Sprawiedliwości, wykazała, że przesyłanie akt do sądu bezpośrednio w znacznym stopniu tamuje bieg sprawy w sądzie, który obowiązany jest otrzymane bezpośrednio od władz administracyjnych akta przesyłać do wniosku urzędowi prokuratorskiemu i dopiero po zwrocie ich może wyznaczyć termin do rozprawy.

Wobec tego zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) zarządzić, aby odnośne władze administracyjne kierowały akta do sądów okręgowych za pośrednictwem urzędu prokuratorskiego, czynnego przy danym sądzie. Stosowanie takiego pośrednictwa, zgodnie z opinją Ministerstwa Sprawiedliwości, nie stoi w sprzeczności z przepisem art. 36 ust. 2 rozp. o postępowaniu karno administracyjnem, ponieważ, na zasadzie prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) — urzędy prokuratorskie czynne są

przy sądach i stanowią istotną część składową sądownictwa. Z powyższego wynika, ze w braku wyraźnych odmiennych przepisów, urzędy prokuratorskie należy traktować narówni z władzami sądowemi.

Nakaz karny. (art. 45).

Art. 45 upoważnia władze wymienione w art. 2 omawianego rozporządzenia, w razie otrzymania od władz lub organów urzędowych (policji, naczelników gmin i t p.) doniesienia o czynie karanym administracyjnie, a spostrzeżonym osobiście przez te władze lub organa — do nakładania kar pieniężnych do wysokości 50 zł. i kary aresztu do dni trzech w drodze „nakazu karnego" bez przeprowadzenia zwyczajnego postępowania przewidzianego w dziale IV tegoż rozporządzenia, o ile nie zachodzą przeszkody przewidziane w art. 51.

Nakaz karny winien zawierać:

a) oznaczenie władzy), b) imię i nazwisko, c) czas i miejsce urodzenia, d) stan, e) zatrudnienie, f) miejsce zamieszkania obwinionego, g) wyraźne oznaczenie czynu przyjętego za dowiedziony, h) kto czyn ten spostrzegł i doniósł, i) jaki przepis został tym czynem naruszony, k) wymiar kary oraz podstawę prawną jej wymierzenia, l) wymiar aresztu zastępczego na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, m) pouczenie o środku prawnym (sprzeciwie, terminie i władzy, do której go wnieść należy — art. 46), n) zaznaczenie, że, w razie niewniesienia sprzeciwu w terminie, nakaz staje się prawomocny, o) datę nakazu, p) podpis władzy.

Dane pod c — f należy zamieścić tylko o tyle, o ile one dadzą się ustalić. (*wzór Nr. 7*).

Jeżeli wniesiony przeciw nakazowi karnemu sprzeciw władza przyjmie bądź na skutek własnej decyzji, jako wniesiony w terminie, bądź decyzji sądu, stwierdzającej, że sprzeciw wniesiono w terminie lub orzekającej o przywróceniu terminu (art. 41), winna ona przeprowadzić postępowanie zwyczajne (art. 48), przyczem stosownie do wyników rozprawy, może tak uniewinnić jak i ukarać bądź w wymiarze orzeczonym w swoim czasie w nakazie, bądź karą surowszą lub też łagodniejszą. Odrzucając sprzeciw, jako spóźniony, władza powinna pouczyć ukaranego, względnie również jego ustawowego zastępcę prawnego (analogicznie, jak w wypadku ust. 3 art. 23) o przyczynie odrzucenia i o przysługujących środkach prawnych z art. 35 ust. 1 i 2. (*wzór Nr. 8*)

Przez organa państwowe wspomniane w ust. 3 art. 45 nie należy rozumieć organów policji państwowej, gdyż poruczanie czynności wymierzania kary w trybie tego artykułu byłoby sprzeczne z zadaniami P. P., przewidzianemi w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 257).

Natomiast należy szeroko wykorzystać postanowienie ust. 3 art. 45 w kierunku upoważnienia naczelników gmin, wójtów i burmistrzów do wymierzania kar za przekroczenia przepisów drogowych, sanitarnych, budowlanych, ogniowych i porządkowych, o ile uprawnień do tego nie nadała im już uchwalona w ostatnich czasach ustawa z dnia 19 lutego r. b. w sprawie uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem. Ustawa ta została ogłoszona w Nr. 16 Dziennika Ustaw pod poz. 135.

Doraźne nakazy karne (art. 50).

Powiatowe władze administracji ogólnej mogą upoważnić funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych władz im podległych do nakładania w ich imieniu, w drodze doraźnych nakazów karnych, grzywien w wysokości najwyżej 10 (dziesięciu) zł.

Upoważnienie to może być udzielone powyższym funkcjonarjuszom jedynie za uprzednią zgodą właściwego Wojewody.

Ponieważ omawiane rozporządzenie o postępowaniu karno-administracyjnem wyraźnie nie zaznacza, że zgoda Wojewody winna być wyrażona w odniesieniu do każdego poszczególnego funkcjonarjusza, możliwe więc jest generalne, drogą ogólnego zarządzenia, wyrażenie zgody przez Wojewodę w odniesieniu do pewnej kategorji osób, jak nprz. lekarzy powiatowych, lekarzy weterynaryjnych powiatowych, wójtów. lekarzy i lekarzy weterynaryjnych komunalnyah, sołtysów i t. p.

Upoważnieni funkcjonarjusze będą mogli nakładać doraźne kary pieniężne tylko w razie ujawnienia przekroczeń tych przepisów administracyjnych, które właściwa władza administracyjna w upoważniesiu udzielonym tym funkjonarjuszom wyraźnie wymieni.

Do doraźnego karania nadają się z reguły tylko pewne przekroczenia przepisów normujących już optycznie porządek publiczny, (nprz. sanitarne, drogowe i t. p.

W zasadzie upoważnienie do karania w drodze doraźnych nakazów karnych, może uzyskać tylko ten funkcjonarjusz państwowy względnie samorządowy, który pełni policyjną funkcję zewnętrzną, a mianowicie funkcjonarjusze P. P., miejscowe władze policyjne (wójt, sołtys), specjalne organa komunalne (nadzór drogowy, nadzór sanitarny i t. p.). Pozatem lekarz powiatowy, architekt, pow. lekarz weterynarji, a także analogiczni funkcjonarjusze

związków komunalnych, dozorca sanitarny, kontrolerzy środków żywności i t. p.

W razie konieczności przeprowadzenia specjalnej akcji zbiorowej przez delegowanych do tego funkcjonarjuszów, np. masowe lustracje sanitarno-porządkowe przy udziale urzędników województw i starostw, mogą być oni upoważnieni na czas tej akcji do wymierzania kar w trybie doraźnych nakazów karnych.

Upoważnień pow. władze adm. ogólnej udzielają indywidualnie, chociażby zgoda Pana Wojewody była wyrażona generalnie. Przy udzielaniu upoważnienia, władze powiatowe uwzględnią albo pewne tylko grupy funkcjonarjuszów (np. komendantów posterunków, przodowników pewne kategorje posterunkowych o specjalnem wyszkoleniu, albo nawet z pośród tych grup pewne tylko osoby zależnie od specjalnych funkcyj, gwarancyj moralnych, wyrobienia administracyjnego i t. p.)

Udzielając upoważnienia funkcjonarjuszom P. P. winny władze administracyjne zasięgnąć uprzednio zdania odpowiednich komendantów P. P.

Jednocześnie należy ostrzec funkcjonarjuszów upoważnionych do karania przed szablonowem, masowem wymierzaniem kar, tembardziej, że funkcjonarjusze ci mając ciągłą styczność z ludnością, mogą uprzednio wykorzystać szereg innych środków w celu nakłonienia jej do przestrzegania wymogów odnośnych przepisów, jak np. stosowane w niektórych województwach upomnienia. Na tę okoliczność kładę specjalny nacisk.

Funkcjonarjusz, upoważniony do nakładania kar w trybie doraźnych nakazów karnych, winien okazać na żądanie osoby interesowanej pismo władzy administracyjnej stwierdzające jego upoważnienie oraz tegoż granice (*zał. Nr. 9 i 9a*).

Zaznacza się, że w postępowaniu karno-administracyjnem doraźnem, — kara pieniężna stanowi karę wyłączną. Upoważnienie winno wymieniać w jakiej wysokości kary mogą być nakładane.

Wprowadza się dwojakie wzory upoważnień:

1) wzór Nr. 9 upoważniający do karania wykroczeń wymienionych w doraźnych nakazach karnych i w wysokości tam oznaczonej. W wypadkach takiego upoważnienia nakładanie kar w wysokości innej, niż ściśle w doraźnych nakazach karnych za dane wykroczenie określonej, jest niedopuszczalne.

Wzór ten przeznaczony jest przedewszystkiem dla szeregowych P. P. i niższych organów samorządowych.

2) wzór Nr. 9-a dla upoważnień udzielanych innym przedstawicielom władzy o odpowiednich kwalifikacjach (lekarze powiatowi, architekci, burmistrze i t. p. oraz oficerowie policji); w takiem upoważnieniu należy zaznaczyć tylko górną granicę kary (nprz. „do 5 złotych“, „do 10 złotych“), podając na odwrocie spis wykroczeń, na które rozciąga się upoważnienie, co da możność zróżniczkowania kar w poszczególnych wypadkach, stosownie do uznania upoważnionego funkcjonarjusza. Przytem zauważa się, że w tych wypadkach wykroczenia mogą być określone według rodzajów, nie zaś według szczegółowego oznaczenia czynu.

W żadnym jednak razie okreslenie rodzaju wykroczenia nie może być bardziej ogólnikowe, niż określenie użyte w przepisie ustawy względnie rozporządzenia ustanawiającym karę za dane wykroczenie.

Warunki i tryb postępowania przy nakazach doraźnych.

Nakazy doraźne można stosować tylko wówczas:

a) gdy przestępcę schwytano na gorącym uczynku, t. j. gdy sam funkcjonarjusz, stosujący nakaz dostrzegł wykroczenie w chwili popełnienia go przez przestępcę, albo też b) gdy co do faktu przestępstwa i osoby przestępcy niema wątpliwości. Skutkiem tego do doraźnego ukarania nadają się przedewszystkiem wykroczenia popełnione przez czyn pozytywny, nie zaś przez omieszkanie (niewykonanie obowiązku). — Jednakże niektóre wykroczenia przez omieszkanie, naruszając porządek w sposób dający się stwierdzić już optycznie, nadają się również do ukarania doraźnego, np. niezapalenie światła przy pojazdach z nastaniem zmroku, nieoświetlenie ustępów, klatek schodowych, nieposiadanie hamulca przy wozie ciężarowym, niezamiecenie ulicy lub podwórza w oznaczonym czasie.

Do doraźnych nakazów karnych stosują się również ograniczenia z art. 51.

Upoważnieni funkcjonarjusze nakładają w formie doraźnego nakazu karnego kary pieniężne i pobierają je bezzwłocznie, bezpośrednio, pod warunkiem, że interesowany wyrazi zgodę na natychmiastowe uiszczenie nałożonej kary i karę tę bezzwłocznie uiści.

Jeżeli interesowany oświadczy, że kary bezzwłocznie nie uiści, winien organ urzędowy odstąpić od stosowania doraźnego nakazu karnego i o popełnionem wykroczeniu sporządzić doniesienie do władzy, w którem zaznaczy, że obwiniony nie zgodził się na ukaranie doraźnym nakazem karnym.

Stosownie do rodzaju upoważnień wprowadza się również dwojakie wzory doraźnych nakazów karnych:

jedne z drukiem, przeznaczone przeważnie dla szeregowych P. P. (*kolorowe*) i niszych organów samorządowych,

drugie, do wypełnienia w dwóch egzemplarzach przez kalkę (*białe*) przeznaczone dla innych przedstawicieli władz np. dla lekarzy powiatowych, architektów, pow. lekarzy weterynarji, oficerów P. P. i t. p.

Doraźny nakaz karny winien zawierać: istotę czynu, za który nałożono karę, wysokość kary pieniężnej, datę i podpis organu nakładającego karę w imieniu władzy administracyjnej, a w razie wyraźnego żądania ukaranego także jego imię i nazwisko.

Funkcjonarjusz, nakładający karę w drodze doraźnego nakazu karnego (wzory kolorowe,) winien podkreślić w nakazie wykroczenie, za które kara zostaje pobrana, i w odcinku, pozostającym w bloczku, umieścić liczbę odnośnego punktu, poczem, po zaopatrzeniu nakazu datą i podpisem, wręczyć go osobie ukaranej.

Funkcjonarjusze, posiadający bloczki białe, wypełniają przez kalkę rubrykę przeznaczoną na określenie istoty czynu i to w sposób bliżej określający zaszły wypadek nprz. „za wyrzucenie śmieci przez okno na dziedziniec“. Przytem przypominam wskazówki udzielone przedostatnim ustępem okólnika z dnia 21 lutego 1929 r. Nr. 47.

Druki.

Wzory doraźnych nakazów karnych przy niniejszem załącza się (*zał. Nr. 10*). Wzory nakazów kolorowych odpowiadają wzorom wprowadzonym w swoim czasie na obszarze Województw Małopolskich; trześć wykroczeń przytoczona w tych wzorach podana jest tylko przykładowo.

Dla orjentacji co do formy załącza się jednocześnie wzory wprowadzone w swoim czasie na obszarze Województw Małopolskich (kolorowe i białe).

Pobieranie kar pieniężnych.

Kara pieniężna, wymierzona doraźnym nakazem karnym oraz niezwłocznie uiszczona do rąk funkcjonarjusza, który ją nałożył, uważa się za nałożoną prawomocnie, a interesowanemu nie przysługuje żaden dalszy środek prawny.

Funkcjonarjusz P. P. winien przy powrocie ze służby lub niezwłocznie przy zgłoszeniu się do następnej służby przedstawić przełożonemu bloczki doraźnych nakazów karnych oraz złożyć na jego ręce pobraną kwotę za potwierdzeniem odbioru na grzbiecie bloczku

Jednostki policyjne (komisarjaty, posterunki) wnoszą bezpośrednio powyższe kwoty do kasy skarbowej lub kasy właściwego funduszu (patrz art 56) względnie do P. K. O drogą odpowiedniego blankietu nadawczego wprost lub też przez urzędy (agencje) pocztowe na te same cele i do tych samych funduszów, co wpływy z kar wymierzanych w postępowaniu karno-administracyjnem zwyczajnem za przekroczenia odnośnych ustaw. Wniesienie winno nastąpić w terminie przewidzianym w przepisach biurowych dla komisarjatów i posterunków P. P. o przetrzymywaniu sum przechodnich.

Zważywszy, że dla organów P. P. zachodzić będzie pewna trudność w rozdzieleniu kar pieniężnych stosownie do przeznaczenia (np na Skarb Państwa; na fundusz ubogich i t. p.), właściwe władze administracyjne zaopatrzą jednostki policyjne (komisarjaty, posterunki) w odnośne instrukcje i wykazy. zawierające przeznaczenie tych kar pieniężnych w poszczególnych wypadkach i sposób ich wpłacania. Przy przelewaniu kwot nałożonych w trybie doraźnych nakazów karnych przez pozostałych funkcjonarjuszów winien być zachowany analogiczny sposób postępowania

Wszystkie druki zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu st. m. Warszawy) sporządzić we własnym zakresie z tem, że o ile zapas poprzednich druków doraźnych nakazów karnych w danym Urzędzie Wojewódzkim (Komisarjacie Rządu) jest jeszcze dość znaczny, należy zapas ten zużyć, zmieniając odpowiednio podstawę prawną na art 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że drobne odchylenia w drukach, uzasadnione potrzebami lokalnemi, nie zmieniające jednak ich części zasadniczych, jako opartych na wymogach ustawowych, są dopuszczalne.

zał.

(Odwrotna strona 2 egzemplarza)

ZWROTNE POTWIERDZENIE DORĘCZENIA

Stwierdzam odbiór drugostronnego wezwania

dnia.................................... 19.........r.

....

(podpis odbierającego)

Niepotrzebne skreślić

A) Doręczyłem dnia.................................19..........r. o godz............
   a) adresatowi osobiście, który pismo przyjął,
   b) adresatowi osobiście, który odmówił przyjęcia,
   c) z powodu nieobecności adresata p...................................jako dorosłemu domownikowi (zarządcy nieruchomości, przedsiębiorstwa adresata, pracownikowi adresata rządcy, dozorcy domu adresata, sąsiadowi adresata) który pismo przyjął,
   d) z powodu nieobecności adresata oraz osób, którymby pismo można było dla adresata zostawić (oraz odmowy przyjęcia pisma przez osoby, którymby pismo można było zostawić dla adresata) — w ten sposób, że złożyłem pismo w.. zawiadamiając o tem adresata drogą wywieszenia zawiadomienia na drzwiach nieruchomości .... jako miejsca.. oraz w..

B) Nie mogłem doręczyć z powodu:
   a) śmierci adresata,
   b) iż adresat we wskazanej miejscowości nie jest znany,
   c) iż adresat opuścił wskazana miejscowość na stałe — przenosząc się do.............................. ,
   d) iż adresat opuścił wskazaną miejscowość na stałe, wynosząc się do miejscowości, której ustalić nie mogłem.

(podpis doręczającego)

*) ....

....

(oznaczenie władzy)

1 egzemplarz

Zał. Nr. 1.

Dnia...............................19.....r.

Wzór wezwania na rozprawę do art. 19 i 21.

L.......................

Z dwu nadesłanych egzemplarzy należy pierwszy egzemplarz doręczyć wzywanemu, drugi zwrócić władzy wzywającej przed terminem rozprawy za potwierdzeniem doręczenia.

WEZWANIE.

Na podstawie art. 19 i 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) wzywa się niniejszem P. ....

przebywającego / zamieszkałego w .... przy ulicy..................................

Nr. ...., aby jako obwiniony (a) w sprawie karno-administracyjnej o..........................

....

(wskazanie zarzuconego wykroczenia)

a) stawił (a) się na rozprawę dnia..............................19..........r. o godzinie ....w (u) .... lub zamiast

(wskazanie urzędu, organu, miejscowości, ulicy, Nr. domu)

stawienia się,

b) nadesłał najpóźniej do dnia...................................19...........r. piśmienne wyjaśnienie.

Zarazem może Pan.... sprowadzić na rozprawę świadków i inne dowody, służące do jego obrony, albo też wskazać je władzy wzywającej pisemnie lub ustnie do dnia...................................19..........r.

W razie niestawienia się obwinion... lub nienadesłania wyjaśnienia w terminie wyżej wskazanym, władza wzywająca uprawniona jest zarządzić przymusowe jego (jej) sprowadzenie na rozprawę albo przeprowadzić ją w jego (jej) nieobecności.

(podpis)

*) *Uwaga dla drukarni: linja kropkowana winna być dziurkowana, wezwania zaś muszą być tak wykonane, aby po złożeniu półarkusza w miejscu dziurkowanem — teksty wezwań wypadły dokładnie naprzeciwko siebie — ażeby można było wypełnić 2 egzemplarz przez kalkę.*

....
(oznaczenie władzy)

2 egzemplarz

Dnia.................................19.....r.

L.......................

Z dwu nadesłanych egzemplarzy należy pierwszy egzemplarz doręczyć wzywanemu, drugi zwrócić władzy wzywającej przed terminem rozprawy za potwierdzeniem doręczenia.

WEZWANIE.

Na podstawie art. 19 i 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) wzywa się niniejszem P. ....
przebywającego / zamieszkałego w.. przy ulicy..
Nr..................., aby jako obwiniony (a) w sprawie karno-administracyjnej o..............
....
(wskazanie zarzuconego wykroczenia)

a) stawił (a) się na rozprawę dnia.......................................19...........r. o godzinie...........w (u)
.... lub zamiast
(wskazanie urzędu, organu, miejscowości, ulicy, Nr. domu)
stawienia się,

b) nadesłał najpóźniej do dnia...19...........r. piśmienne wyjaśnienie.

Zarazem może Pan... sprowadzić na rozprawę świadków i inne dowody, służące do jego obrony, albo też wskazać je władzy wzywającej pisemnie lub ustnie do dnia...19...........r.

W razie niestawienia się obwinion... lub nienadesłania wyjaśnienia w terminie wyżej wskazanym, władza wzywająca uprawniona jest zarządzić przymusowe jego (jej) sprowadzenie na rozprawę albo przeprowadzić ją w jego (jej) nieobecności.

(podpis)

Zał. Nr. 1-a
Wzór do art. 19 ust. 3.

(na odbitce wezwania)

....
(oznaczenie władzy)

Dnia .... 192..... r.

L. ....

P. ....

w ....

Załączony odpis wezwania podaje się Panu(i) do wiadomości jako ustawowemu zastępcy prawnemu obwinionego .... z uwagi na jego
(imię i nazwisko)
niepełnoletność, niewłasnowolność.

(Podpis)

Zał. Nr. 2.
Wzór protokółu.

1.	.... (oznaczenie władzy) L. .... **PROTOKÓŁ** **ROZPRAWY KARNO-ADMINISTRACYJNEJ**	
2.	Obwiniony: a) Nazwisko i imię b) Czas i miejsce urodzenia c) Stan cywilny d) Zatrudnienie e) Miejsce zamieszkania	....
3.	Oznaczenie czynu zarzuconego obwinionemu	
4.	Zeznania obwinionego (w streszczeniu) Data zeznania.	

5.	**Istotne zeznanie świadków i znawców i inne wyniki postępowania dowodowego.** Data zeznania.	

6.

ORZECZENIE

Starosta ....
rozpoznawszy w dniu .... sprawę karno-administracyjną ....
przeciwko ....
(imię i nazwisko)
....
(czas i miejsce urodzenia, stan, zatrudnienie, o ile okoliczności te dają się ustalić)
zam. w ....
obwinion.......... o ....
....
....
i uznawszy.......... winn ....
....
przez co dopuścił.......... się przekroczenia z art. (§) ....
7. .... co zostało udowodnione
....
....
(przyznanie się, zeznanie świadka..........)

orzeka:

A. skazać obwinion... na zasadzie art. ....
..........................na grzywnę w kwocie ....
na rzecz ....
z zamianą, w razie nieściągalności, na karę .... aresztu
na karę aresztu bezwzględnego przez dni ....
przy równoczesnej konfiskacie ....
pobraniu kosztów postępowania w kwocie ....
....

B. na zasadzie wyników rozprawy, w szczególności zaprzeczenia obwinion.......... i zeznan..........
świadk ....
wobec nieudowodnienia wyżej wskazanego przekroczenia — zwolnić obwinion..........................
.... od winy i kary ....
....

C. wobec niemożności ścigania sprawcy z powodu ....
....
na podstawie art. ....
oraz art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) samoistną konfiskatę ....
....

8. Ukarany(a) w wypadku jego niepełnoletności lub niewłasnowolności, jego ojciec, matka, małżonek, opiekun, kurator może w ciągu siedmiu dni od daty ogłoszenia (doręczenia) orzeczenia zwrócić się do .... z żądaniem skierowania sprawy do Sądu .... w ...., w przeciwnym razie orzeczenie, jako prawomocne, ulega wykonaniu.

9. .... dnia .... 19.......... r.

STAROSTA

10. Orzeczenie ogłoszono dnia ....

....
(podpis ukaranego)

Czy ukarany zażądał doręczenia mu orzeczenia ....

Protokółował

Orzeczenie wysłano do doręczenia dnia ....

Doręczono dnia ....

UWAGI:

Ukaranemu niepełnoletniemu, niewłasnowolnemu oraz jego ustawowemu zastępcy, nieobecnemu przy ogłoszeniu, należy orzeczenie doręczyć z urzędu. W wypadku odroczenia ogłoszenia orzeczenia lub wydania orzeczenia zaocznie, należy je doręczyć ukaranemu z urzędu.

Zał. Nr. 3

Wzór odpisu orzeczenia skazującego, przeznaczonego dla doręczenia

....
(oznaczenie władzy)

L. ....

ORZECZENIE.

Starosta .... rozpoznawszy w dniu .... sprawę karno-administracyjną przeciwko ....

....
(czas i miejsce urodzenia, stan, zatrudnienie o ile okoliczności te dają się ustalić)

zamieszkał ...... w ....

obwinion ...... o ....

....

i uznawszy (go) winn ....

....

przez co dopuścił się przekroczenia z art. (§) ....

.... co zostało udowodnione ....

....
(przyznanie się, zeznanie świadka i t. p.)

ORZEKA:

skazać obwin .... na zasadzie art. ....

.... na grzywnę w kwocie .... na rzecz ....

.... z zamianą w razie nieściągalności na karę .... aresztu .... na karę aresztu bezwzględnego przez dni ....

przy równoczesnej konfiskacie .... pobraniu kosztów postępowania w kwocie ....

....

Ukarany (a w wypadku jego niepełnoletności, lub niewłasnowolności, jego ojciec, matka, małżonek, opiekun, kurator) może w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia orzeczenia zwrócić się do .... z żądaniem skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w ...., w przeciwnym razie orzeczenie jako prawomocne ulega wykonaniu.

.... dnia .... 19 ...... r.

STAROSTA

Zał. Nr. 4.

Wzór odpisu orzeczenia uniewinniającego, przeznaczonego dla doręczenia.

....
(oznaczenie władzy)

ORZECZENIE

Starosta ....

rozpoznawszy w dniu ....sprawę karno-administracyjną

przeciwko ....
(imię i nazwisko)

....
(czas i miejsce urodzenia, stan, zatrudnienie, o ile okoliczności te dają się ustalić)

zam. w ....

obwinion.......... o..

....

orzeka:

na zasadzie wyników rozprawy, w szczególności zaprzeczenia obwinion..............

i zeznan...........świadk...

.... wobec nieudowodnienia

wyżej wskazanego przekroczenia, zwolnić obwin...

...................................od winy i kary.

Jednocześnie orzeka konfiskatę...

....dnia..................19.....r.

STAROSTA

Zał. Nr. 5.

Wzór decyzji odmawiającej przyjęcia żądania skierowania sprawy na drogę sądową.

....
(oznaczenie władzy)
L..................................
...............dnia...........19......r.

DECYZJA.

Odmawiam przyjęcia żądania Pan...
(imię i nazwisko)

co do skierowania sprawy karno-administracyjnej na drogę postępowania sądowego, z uwagi, iż przekroczył..... Pan..... przepisowy 7-dniowy termin, do wniesienia takiego żądania, gdyż orzeczenie skazujące z dnia..........19......r. L................. zostało Pan...... doręczone (ogłoszone) dnia................19.....r., zaś żądanie powyższe wniósł...... Pan..... dnia................19.......r.

Od decyzji niniejszej może Pan...... wnieść żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w .... celem rozpatrzenia zasadności odmowy, które należy złożyć w.. albo bezpośrednio w wymienionym Sądzie w ciągu trzech dni od dnia doręczenia decyzji niniejszej.

....
(podpis władzy)

....
oznaczenie władzy

L. ....

Zał. Nr. 6.

Wzór samoistnego orzeczenia o konfiskacie

ORZECZENIE.

Starosta ....
rozpoznawszy w dniu .... sprawę karno-administracyjną
przeciwko ....
....

(czas i miejsce urodzenia, stan zatrudnienia, o ile okoliczności te dają się ustalić)
zam. w .... obwinion .... o ....
....

orzeka:

wobec niemożności ścigania sprawcy z powodu ....
....
na podstawie art. ....
oraz art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), — samoistną konfiskatę ....
....

.... dnia .... 19 .... r.

Starosta

....
(oznaczenie władzy

L. ....

dnia .... 19 ..... r.

Zał. Nr. 7.

Wzór nakazu karnego do art. 45

NAKAZ KARNY.

Pismem z dnia .... 19 .... r. ....
(oznaczenie władzy, urzędu, organu donoszącego)
doniósł ....
(oznaczenie władzy)
że ....
(imię i nazwisko) (zatrudnienie)
zamieszkały w .... ul. .... Nr. ....
dopuścił się przekroczenia z art. .... ustawy dekretu rozp. ....
.... z dn. .... (Dz. U. R. P. Nr. .... poz. ....
przez to, że ....
(wyraźne oznaczenie czynu zarzuconego obwinionemu)
....
....
....

Przyjmując powyższe za udowodnione, skazuję wyżej wymienion .... na zasadzie art. ....
a) na grzywnę w kwocie .... na rzecz ....
z zamianą w razie nieściągalności, na areszt ....
b) na karę bezwzględnego aresztu przez dni ....
Przeciw nakazowi karnemu może skazany wnieść do ....
w .... sprzeciw pisemny lub ustny w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia nakazu, w przeciwnym razie nakaz karny, jako prawomocny, ulega wykonaniu.

....
(podpis władzy)

Zał. Nr. 8.

Wzór do art. 47 decyzji o odrzuceniu sprzeciwu wniesionego w terminie spóźnionym.

....
(oznaczenie władzy)

w..

L ....

Do

Pana..

w..

Na podstawie art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rrzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 365) odrzucam sprzeciw wniesiony przez Pan.................................. przeciw memu nakazowi karnemu z dnia.......................... 19........r. L.............................. jako niewniesiony po upływie siedmio-dniowego terminu przepisowego, gdyż nakaz karny został doręczony Pan..........dnia........................... 19........r. zaś sprzeciw pisemny (ustny) wniósł Pan...........do...dnia 19........r.
(oznaczenie władzy)

Od decyzji niniejszej może Pan.......... wnieść żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w...które należy złożyć w...albo bezpośrednio w wymienionym Sądzie w ciągu trzech dni od dnia doręczenia decyzji niniejszej.

....
(podpis władzy)

Zał. Nr 9.

Wzór upoważnienia do nakładania kar w drodze doraźnych nakazów karnych (do art. 50).

....
(oznaczenie władzy)

w..

L.....................

UPOWAŻNIENIE.

Na podstawie art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) upoważniam za zgodą Wojewody

....

....
(wymienić imię, nazwisko, stanowisko urzędowe lub służbowe upoważnionego)

do nakładania w mojem imieniu i bezzwłocznego pobierania, pod warunkami określonemi w przytoczonym na wstępie przepisie, w drodze doraźnych nakazów karnych grzywien za wykroczenia wymienione w doraźnych nakazach karnych i w wysokości tam oznaczonej.

....dnia..................................19........r.

pieczęć

Powiatowa władza administracji ogólnej

(podpis)

(1 strona)

Zał. Nr. 9a.

Wzór upoważnienia do nakładania kar w drodze doraźnych nakazów karnych.

....

(oznaczenie władzy)

w ....

L. ....

UPOWAŻNIENIE.

Na podstawie art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) upoważniam za zgodą Wojewody

....

(wymienić imię i nazwisko, stanowisko urzędowe lub

....do nakładania w mojem imieniu i bez-

służbowe upoważnionego)

zwłocznego pobierania, pod warunkami określonemi w przytoczonym na wstępie przepisie, w drodze doraźnych nakazów karnych, grzywien do wysokości ....zł. słownie..zł. za wykroczenia podane na odwrocie.

....dnia..................................192..........r.

pieczęć

Powiatowa władza administracji ogólnej

(podpis)

(strona odwrotna)

1 ....

2 ....

3 ....

Zał. Nr. 10.

Wzory doraźnych nakazów karnych kolorowych (do art. 50)

Nr. 1.

50 gr.*)

Za punkt..................

Pieczęć

Nr. 1.

DORAŹNY NAKAZ KARNY

(art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

50 gr.

1. Za zaśmiecanie klatek schodowych oraz zanieczyszczanie ich przez wystawianie kubłów i innych naczyń z nieczystościami.
2. ....
....
3. ....
....

W IMIENIU
POWIATOWEJ WŁADZY ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

(podpis)

Dn...192......r.

Nr. 1

1 zł.**)

Za punkt..................

Pieczęć

Nr. 1.

DORAŹNY NAKAZ KARNY

(art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

1 zł.

1. Za zaśmiecanie chodników, jezdni, ogrodów, skwerów przez rozrzucanie szkła, skorup, odpadków od owoców i jarzyn i t. p.
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....

W IMIENIU
POWIATOWEJ WŁADZY ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

(podpis)

Dn...192......r.

---

*) wzór — niebieski
**) wzór — żółty

Wzory doraźnych nakazów karnych kolorowych (do art. 50)

Nr. 1.

2 zł.*)

Za punkt........................

Nr. 1.

DORAŻNY NAKAZ KARNY

(art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 356).

2 zł.

1. Za nietrzymanie się prawej strony drogi.
2. ....
3. ....

Pieczęć

W IMIENIU
POWIATOWEJ WŁADZY ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

(Podpis)

Dn...19..........r.

Nr. 1.

3 zł.)**

Za punkt........................

Nr. 1.

DORĄŻNY NAKAZ KARNY

(art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

3 zł.

1. Za nieposiadanie przez kierowcę dorożek konnych i samochodów legitymacji na prąwo jazdy.
2. ....
3. ....
4. ....

Pieczęć

W IMIENIU
POWIATOWEJ WŁADZY ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

(Podpis)

Dn...19..........r.

*) wzór — zielony
**) wzór — czerwony

Wzór doraźnego nakazu karnego białego.

POWIATOWA WŁADZA ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

....

w..

Nr. 1

Doraźny nakaz karny

(art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

Za..
(wymienić przekroczenie)

nałożono i pobrano karę pieniężną..........zł słownie..zł.

od ....(imię) .... **(nazwisko)**
(wymienić tylko na życzenie ukaranego)

Dnia......................................19..........r.

W IMIENIU
POWIATOWEJ WŁADZY ADMINISTRACJI OGÓLNEJ

(podpis)

(pieczęć)

UWAGA DO ZAŁĄCZNIKA № 10.

Wzór 50 gr. — niebieski

„ 1 zł. — żółty

„ 2 zł. — zielony

„ 3 zł. — czerwony

Wzór biały sporządzany w dwóch egzemplarzach przez kalkę.

BLANKIETY DORAŻNYCH NAKAZÓW KARNYCH zszywane są w bloki po 25 wzgl. 50 sztuk.

123.

Okólnik Nr. 81 (SF. 916/7) z dnia 10 kwietnia 1929 r. w sprawie opłat od Monopolu Spirytusowego za nadmierne zużycie dróg.

Do P.P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem Śląskiego)

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre związki komunalne, opierając się na postanowieniach art. 23 ustawy z dn. 10. XII 1920 r. (Dz. Ust. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32), pociągają Państwowy Monopol Spirytusowy do dopłat za nadmierne niszczenie ich dróg samochodami ciężarowemi tegoż Monopolu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, opierając się nadto na opinji Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wyjaśnia, iż praktyka powyższa nie jest zgodna z obowiązującemi przepisami, wedle których Monopol Spirytusowy wolny jest od tego rodzaju świadczeń.

W myśl bowiem p. 4 art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 289) „wszelkiego rodzaju majątek Państwowego Monopolu Spirytusowego wolny jest od wszelkich ciężarów, opłat podatkowych i danin na rzecz Państwa i związków komunalnych z wyjątkiem opłat stemplowych oraz podatków komunalnych od gruntów i budynków, opłat komunalnych od przeniesienia własności nieruchomości, zaprotestowanych weksli, plakatów i anonsów, tudzież innych podatków komunalnych, ustanowionych na podstawie art. 20 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)“.

Z powyższej stylizacji p. 4 art. 2 rozporządzenia prezydenta Rzeczypospolitej o Monopolu Spirytusowym przebija wyraźna tendencja ustawodawcy do zapobieżenia wszelkiej interpretacji, ścieśniającej przywileje podatkowe Monopolu.

W pierwszej bowiem części przytoczonego przepisu ustawodawca używa aż trzech ogólnikowych, pod względem swej treści równoznacznych wyrażeń: daniny, opłaty podatkowe (nie „podatki“) i ciężary publiczne, z których każde wystarczyłoby dla zwolnienia Monopolu Spirytusowego od dopłat drogowych. Dodanie jeszcze przez ustawodawcę do powyższych wyrażeń przymiotnika „wszelkie“ tembardziej uniemożliwia wyłączenie z ogółu danin, opłat podatkowych i ciężarów publicznych tego rodzaju ciężarów, jak dopłaty za nadmierne zużycie dróg, które mają wprawdzie poniekąd charakter ekwiwalentu za niszczenie dróg, niemniej jednakże nie mogą być zaliczone do opłat prywatno-prawnych, a to już z tego chociażby względu, że są ściągane w trybie administracyjnym oraz—że drogi z istoty swej oddane są do publicznego użytku niezależnie od płacenia jakichkolwiek danin, a wszelkie daniny nakładane są dopiero ex post systemem wymierzania ich przez powołane do tego organa publiczne.

W drugiej części przytoczonego wyżej p. 4 art. 2 ustawodawca wylicza taksatywnie wyjątki, a mianowicie te daniny, którym Monopol Spirytusowy podlega, tem samem zaś wyjątkom tym w sposób kategoryczny przeciwstawia wszelkie inne daniny, od których Monopol jest zwolniony, stanowiąc w ten sposób zasadę, iż Monopol wolny jest od wszelkich danin prócz tych, które wymieniono, jako obciążające go. Ponieważ zaś wśród tych wyjątków nie są zamieszczone dopłaty drogowe, przeto jasnem jest, iż zamiarem ustawodawcy było zwolnić od nich Monopol Spirytusowy.

O powyższem zechcą P.P. Wojewodowie powiadomić zarządy związków komunalnych, położonych na terenie podległych Panom Województw.

124.

Okólnik Nr. 82 (Wojsk. 953/20) z dnia 17 kwietnia 1929 r. w sprawie instrukcji 300/28 o prowadzeniu ewidencji koni.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 111 z dnia 2 lipca 1928 r. (Nr. Wojsk. 953/I-28) należy w ustępie ostatnim w zdaniu „(wymieniając w protokule Serję, Nr. dowodu i ostatnie miejsce zameldowania . . . i t. d.)“ skreślić słowa: „ . . . . i ostatnie miejsce zameldowania“.

Jednocześnie wyjaśniam, że wysyłkę blankietów „dowodów tożsamości“ należy obecnie kierować tylko do tych starostw, które znajdują się w siedzibie Rejonowego Inspektora Koni. Ułatwi to Inspektorom Koni pobieranie potrzebnych ilości blankietów dowodów przed wyjazdem na tegoroczne przeglądy.

125.

Okólnik Nr. 83 (OB. 362/7) z dnia 16 kwietnia 1929 r. w sprawie norm opałowych.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 marca b. r. powzięło następującą uchwałę, ustalającą normy opałowe:

„W miejsce dotychczasowych obowiązujących budżetowych norm opałowych ustala się wysokość zapotrzebowania opału dla budynków wszelkich działów administracji państwowej,

z wyjątkiem budynków strategicznych, kolejowych, pocztowych i górniczych, według zasad wyszczególnionych w załączonej instrukcji, opracowanej przez Ministerstwo Robót Publicznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Ministerstwem Rolnictwa.

Nowe normy opałowe wchodzą w życie począwszy od sezonu zimowego 1929/30".

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła powyższe wraz z odpisem instrukcji do wiadomości i wykonania.

Ewentualne wnioski o dodatkach do norm, przewidzianych w ustępie ostatnim instrukcji, wyrażonych w procentach ze wskazaniem urzędów odnośnych należy przedstawić Ministerstwu do zatwierdzenia.

1 załącznik.

Instrukcja w sprawie norm opałowych.

Zapotrzebowanie opału dla budynków stałych drewnianych i murowanych wszelkich działów administracji państwowej z wyjątkiem budynków administrowanych przez władze wojskowe, kolejowe, pocztowe i górnicze, należy obliczyć według następujących zasad:

A.

Terytorjum Państwa dzieli się na następujące strefy opałowe.

Strefy I:

Województwa: Warszawskie, Białostockie, Lubelskie, Kieleckie, Łódzkie, Pomorskie, Poznańskie, Śląskie, Krakowskie — bez 8 powiatów podkarpackich, Lwowskie — bez 3 powiatów, Stanisławowskie — bez 8 powiatów.

Strefa II.

Województwa: Wileńskie, Nowogródzkie, Poleskie, Wołyńskie, Tarnopolskie.

Strefa III.

Podkarpackie powiaty Województw: Krakowskiego: Żywiec, Maków, Nowy Targ, Limanowa, Nowy Sącz, Grybów, Gorlice, Jasło; Lwowskiego: Krosno, Sanok, Lisko i Stanisławowskiego: Turka, Skole, Dolina, Kałusz, Bohorodczany, Nadwórna, Peczeniżyn, Kosów.

B.

Ilości niezbędnego opału określa się na podstawie kubatury pomieszczeń ogrzewanych, obliczonych w swietle (t. j. nie licząc objętości murów, stropów oraz ubikacyj ubocznych, nieposiadających źródeł ciepła), przyjmując jako normę potrzebnej ilości węgla kamiennego o średniej teoretycznej wartości opał. 6000 cal. klg., łącznie z konieczną ilością drzewa na podpałkę, na 1 mtr.^{3} pomieszczenia ogrzewanego na cały okres opałowy dla lokali w domach wielopiętrowych między piętrami ogrzewanemi.

TABELA

	ogrzewanie centralne	ogrzewanie piecami
Strefa I	8,5 kg. węgla kam.	10,8 kg. węgla kam.
Strefa II	10 " " "	12,4 " " "
Strefa III	10,3 " " "	12,9 " " "

W budynkach wielopiętrowych dla lokali na parterze i dla lokali na kondygnacji najwyższej normy powyższe mnoży się przez 1,25.

Dla budynków parterowych oraz dla lokali suterenowych normy powyższe mnoży się przez 1.50.

Przy ogrzewaniu drzewem 1 mtr.^{3} drzewa miękkiego, średniej jakości należy uważać za równoznacznik 150 klg. węgla kamiennego, przy ogrzewaniu zaś drzewem twardem 200 klg. węgla kamiennego. Przy ogrzewaniu koksem lub węglem górnośląskim prócz pszczyńskiego ilości opału obliczone dla węgla kamiennego należy zmiejszyć o 10%, przy ogrzewaniu zaś torfem za równoważnik 1 klg, węgla kamiennego uważa się $2^1/_2$ klg. torfu.

Władze centralne mogą zgóry ustalić dodatki do powyższych norm w wypadkach, gdy praca urzędowa odbywa się w warunkach wyjątkowych, jak to stała praca ponad 12 godzin, oraz tam gdzie stały ruch publiczności naraża lokale na znaczny ubytek ciepła. Dodatek taki winien być określony procentowo odpowiednio do istniejących warunków pracy w urzędzie, nie może jednak przekraczać 50% normy zasadniczej. W innych wypadkach normy przewidziane niniejszą instrukcją, w drodze wyjątku podlegać mogą zmianom (zmniejszenia lub zwiększenia) przyczem potrzeba odnośnych zmian musi być stwierdzona komisyjnie; wnioski tych komisyj podlegają zatwierdzeniu przez władze centralne zainteresowanych urzędów.

Szczegółowe instrukcje dla Komisji wydadzą właściwe Ministerstwa w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych.

126.

Okólnik Nr. 84 (OL. 2067/1) z dnia 17 kwietnia 1929 r. w sprawie przedkładania M. S. Wewn. projektów rozporządzeń.

Do P.P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem poznańskiego, pomorskieyo i śląskiego).

W związku z okólnikiem Nr. 30 z 5 marca 1928 r. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 1, poz. 32) —

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż zawarte w uwagach „do rozdziału VIII“ wyż. wymienionego okólnika wezwanie do przedkładania Ministerstwu projektów rozporządzeń przed ich wydaniem — odnosi się do wszystkich rozporządzeń porządkowych (z art. 108 pkt. 2 rozp. Pr. R. z 19.I.1928 r.) oraz do tych tylko rozporządzeń wykonawczych (z art. 108 pkt. 1 a) b)), które dotyczą administracji spraw wewnętrznych (art. 27 pkt. 1).

127.

Okólnik Nr. 85 (OB. 2337/2) z dnia 20 kwietnia 1929 r. w sprawie administracji Dzienników Wojewódzkich.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu m st. Warszawy.

W załączeniu przesyła się tymczasowy regulamin administracji Dziennika Wojewódzkiego do natychmiastowego wprowadzenia w życie.

Plan gospodarczy przewidziany w § 13 tego regulaminu zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) przedstawić Ministerstwu natychmiast a najpóźniej do dnia 15 maja r. b.

Nadmienia się, że plan Dziennika winien wykazać nadwyżkę przychodów nad wydatkami, ponieważ budżet państwowy przewiduje w okresie 1929/30 — z Dzienników Wojewódzkich dochód (55.120 zł.), który bezwarunkowo do Skarbu Państwa wpłynąć musi.

Regulamin ten jest tylko tymczasowym i może ulec ewentualnym zmianom po uzgodnieniu go z Min. Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli Państwowej, co jest obecnie w toku, przeto przewidziane w nim książki i kartotekę należy założyć gospodarczym sposobem, możliwie bez znaczniejszych kosztów.

Załącznik.

Tymczasowy Regulamin Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

§ 1.

Dziennik Wojewódzki prowadzi się na zasadach samowystarczalności, t. j. że wszystkie jego wydatki mają być pokrywane z jego dochodów.

§ 2.

Dochody Dziennika Wojewódzkiego stanowią:

a) opłata za prenumeratę,

b) wpływy za obwieszczenia,

c) sprzedaż pojedyńczych numerów.

§ 3.

Wszystkie władze i urzędy, obowiązane do prenumerowania Dziennika Wojewódzkiego, a wyliczone w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. Ustaw Nr. 72 poz. 648), mają uiszczać normalną opłatę abonamentową.

Wyjątek stanowi Zarząd Centralny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, władze administracji ogólnej bezpośrednio podległe wojewodzie oraz instytucje wymienione w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1928 Nr. 265 (Dz. Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 9, poz. 30).

Dziennik Wojewódzki może prenumerować także każdy inny urząd oraz osoby fizyczne i prawne.

§ 4.

Jako obwieszczenie (§ 2) rozumieć należy obwieszczenia, ogłoszenia, wezwania, komunikaty i t. p., umieszczane w dziale nieurzędowym Dziennika.

§ 5.

Czynności administracji Dziennika Wojewódzkiego załatwia Oddział budżetowo-gospodarczy Urzędu Wojewódzkiego.

Do czynności tych należy:

1) układanie planu gospodarczego Dziennika Wojewódzkiego,

2) ustalanie wysokości nakładu,

3) ustalanie ceny prenumeraty oraz pojedyńczych numerów,

4) ustalanie cen za ogłoszenia,

5) ustalanie kosztów nakładu,

6) przyjmowanie i zamieszczanie ogłoszeń,

7) ściąganie należności,

8) prowadzenie ksiąg i wykazów, związanych z wydawnictwem,

9) sprzedaż pojedyńczych numerów.

§ 6.

Warunki prenumeraty Dziennika Wojewódzkiego, cenę za poszczególne numery oraz cenę za ogłoszenia ustala Wojewoda. Odnośna kalkulacja winna się opierać na podstawie kosztów papieru, druku, ekspedycji, administracji i innych wydatków, związanych z wydawnictwem.

Warunki prenumeraty, cena pojedyńczego numeru, oraz ceny za ogłoszenia winny być podane w każdym numerze Dziennika Wojewódzkiego.

Prenumerata może być roczna, półroczna i kwartalna.

§ 7.

Przyjmowanie wszelkich należności Dziennika Wojewódzkiego (prenumerata, sprzedaż pojedyńczych numerów i należności za ogło-

szenia) oraz dokonywanie wypłat winno odbywać się w zasadzie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności i w tym celu Urząd Wojewódzki otworzy sobie specjalny rachunek czekowy.

§ 8.

W razie potrzeby administracja Dziennika Wojewódzkiego może pobierać od stron należność w gotówce.

Na każdą otrzymaną sumę musi być wypisany w specjalnym bloku kwit pod kalką w 2-ch egzemplarzach (wzór Nr. 1).

Pierwszy egzemplarz kwitu wydaje się stronie, odpis pozostaje w bloku.

Kartki bloku mają być ponumerowane, a ilość ich poświadczona na ostatniej stronie bloku przez kierownika Oddziału Budżetowo-Gospodarczego.

Zebraną w ciągu dnia gotówkę winna administracja wnieść do P. K. O. na rachunek Dziennika Wojewódzkiego tegoż dnia lub dnia następnego.

Otrzymany z P. K. O. dowód wpłaty dokleja się dd bloku kwitów.

§ 9.

Administracja Dziennika Wojewódzkiego prowadzić ma następujące książki:

1) kwitarjusz, (blok kwitów) pod kalkę (wzór Nr. 1),

2) kartotekę prenumeratorów i opłacanej prenumeraty (wzór Nr. 2),

3) Dziennik (wzór Nr. 3),

4) kontrolę ogłoszeń wielokrotnych wzór Nr. 4),

5) kontrolę dłużników (wzór Nr. 5).

§ 10.

W kartotece prenumeratorów odróżnić należy kolorami kartek abonentów, płacących prenumeratę rocznie, półrocznie i kwartalnie, a to celem umożliwienia szybkiego sprawdzenia uiszczonych opłat.

Do kontroli dłużników wpisuje się należności za ogłoszenia nie opłacone z góry oraz prenumeratorów zalegających w opłacie za poprzedni okres gospodarczy.

§ 11.

Z końcem okresu gospodarczego (budżetowego) należy dziennik zamknąć i sporządzić bilans, który następnie wraz z zamknięciem rachunku strat i zysków przesyła się Ministerstwu do zatwierdzenia.

Całą nadwyżkę jaka się okaże za ten okres, Urząd Wojewódzki wpłaca do Kasy Skarbowej z zarachowaniem na budżet dochodów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 12.

Wydział ogólny (Prezydjalny) winien co miesiąc, a najpóźniej dnia 10 każdego miesiąca przedstawiać Wojewodzie sprawozdanie dotyczące działalności tudzież obrotów Dziennika za ubiegły miesiąc.

§ 13.

Corocznie najdalej do dnia 15 lutego Wojewoda sporządza i przedstawia Ministerstwu do zatwierdzenia plan gospodarczy Dziennika Wojewódzkiego na okres następny.

Wszelkie zmiany w zatwierdzonym planie gospodarczym muszą uzyskać uprzednią zgodę Ministerstwa.

§ 14.

Za prawidłową gospodarkę Dziennika Wojewódzkiego a w szczególności za ścisłe przestrzeganie planu gospodarczego, za terminowe ściąganie należności i prawidłowe prowadzenie ksiąg, odpowiedzialnym jest urzędnik, któremu powierzono administrację Dziennika Wojewódzkiego oraz Kierownik Oddziału Budżetowo-Gospodarczego, jako bezpośredni przełożony.

128.

Okólnik Nr. 86. (OL. 2109/1.) z dn. 22 kwietnia 1929 r. w sprawie podziału czynności.

Do wszystkich P. P. urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W uzupełnieniu postanowień okólnika Nr. 18 z 21 stycznia 1927 r. (OL. 175/27) w sprawie podziału czynności, zarządzam, co następuje:

„Wydział Zakładów Leczniczych i Uzdrowisk koordynuje działalność Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawach uzdrowisk.

Wszystkie Wydziały obowiązane są w sprawach dotyczących bezpośrednio lub pośrednio uzdrowisk — komunikować się z tym Wydziałem".

129.

Okólnik Nr. 87. (OB. 1427/11) z dn. 22 kwietnia 1929 r. w sprawie pokrywania wydatków związanych z wykonaniem rozporządzeń o postępowaniu administracyjnem.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem Śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec powstałych wątpliwości z jakiego paragrafu należy pokrywać wydatki wynikające z wykonania rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 roku o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36,

poz. 341), z dn. 22 marca 1928 roku o postępowaniu przymusowem administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) i z dn. 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), które nie znajdują odpowiedniego pokrycia w §§ 3—6, Ministerstwo wyjaśnia, że koszta te winny być opłacane z kredytów miesięcznych otwieranych w Dz. II § 8 budżetu na rok 1929/30.

W szczególności do wydatków, które winny być opłacane z kredytu otwartego w § 8 należą: wynagrodzenia świadków i biegłych w postępowaniu administracyjnem w myśl art. 106 powołanego rozporządzenia, nieściągalne koszta w postępowaniu przymusowem, o których mowa w art. 51 punkt 2 rozporządzenia P. R. z dnia 22 marca 1928 roku, nieściągalne koszta w postępowaniu karno-administracyjnem, wynikające z art. 9 względnie 30 wymienionego wyżej rozporządzenia.

Koszty utrzymania tymczasowo aresztowanych (art. 30 p. d. rozporządzenia o postępowaniu karno administracyjnem) należy pokrywać z kredytu otwartego w Dz. II § 10 budżetu.

130.

Okólnik Nr. 88 (AP. 10152/1) z dnia 25 kwietnia 1929 r. w sprawie zasad polityki karno-administracyjnej.

Do P.P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Statystyka wykroczeń administracyjnych i kar wymierzanych za nie przez władze administracji ogólnej za ostatnie 2 lata świadczy o braku należytych wytycznych w zakresie postępowania karno-administracyjnego. W szczególności takie wnioski da się wysnuć ze spostrzeżenia, że na obszarze województw i starostw, znajdujących się w podobnych warunkach społecznych i administracyjnych, tak liczba i procentowy stosunek wykroczeń karno-administracyjnych poszczególnych typów, jak i wysokość wymierzanych za nie kar znacznie różnią się między sobą. Tak np. na terenie paru powiatów za pewien okres czasu nie stwierdzono przekoczenia przepisów drogowych pomimo znacznej ilości dróg w tych powiatach, gdy w powiatach sąsiednich wykroczenia drogowe w tym samym czasie stanowią największy odsetek w ogólnej liczbie wykroczeń karno-administracyjnych. Oczywiście nie można stąd wysnuć wniosku, aby na obszarze omawianych powiatów wykroczeń drogowych wcale nie było, natomiast prawdopodobnem jest, że wykroczeniom tym władze nie poświęcają swojej uwagi. Przytem zauważone różnice mają tendencję trwałą, a liczba popełnianych w każdym roku na tym samym obszarze administracyjnym wykroczeń nie świadczy o pozytywnych skutkach akcji karno-administracyjnej władz.

Ponieważ przyczyny powyższych różnic i bezskuteczności akcji karno-administracyjnej nie można dopatrywać się w różnicy warunków, panujących na niektórych obszarach, należy dojść do wniosku, że przyczyna leży w znacznych różnicach zasad, któremi kierują się władze administracyjne przy ściganiu poszczególnych typów wykroczeń, a przytem, że zasady te nie uwzględniają w należytym stopniu celu ścigania karno-administracyjnego oraz metod, któremi cele te da się osiągnąć.

Podstawowym celem kary administracyjnej bynajmniej nie jest represja indywidualna, czyli wymierzenie t. zw. sprawiedliwej kary, inaczej kary ściśle dostosowanej do stopnia indywidualnego zawinienia sprawcy, ani też nawet jego indywidualna poprawa, jak to możnaby powiedzieć naogół o represji karno-sądowej. Celem tym jest przedewszystkiem prewencja ogólna, t. zn. spowodowanie zmniejszenia się ilości wykroczeń pewnego typu na danym obszarze. Ponieważ założeniem norm materjalnych prawa karno-administracyjnego jest ochrona porządku publicznego oraz zapewnienie przeprowadzenia działalności administracyjnej, uznanej przez Państwo za potrzebną i pożyteczną dla dobra ogółu, nie zaś ochrona dóbr mających wartość bezpośrednią dla poszczególnych członków społeczeństwa, i ponieważ, w związku z tem, kara administracyjna nie zawiera w sobie cech nagany społecznej czy potępienia, przeto kwestja indywidualnej sprawiedliwości (ścisłego dostosowania kary do stopnia zawinienia) ma tu drugorzędne znaczenie. Nie znaczy to wszakże, że nie należy zupełnie uwzględniać czynnika indywidualnego zawinienia np.: pod postacią wymiaru wyższej kary jednostkom, od których ze względu na stopień kultury, zawód i t. d. należałoby oczekiwać bardziej rygorystycznego przestrzegania przepisów o porządku publicznym, lub niższej kary jednostkom, którym warunki życiowe stosowanie się do norm porządkowych utrudniają i t. p. Z drugiej strony istotne znaczenie ma spowodowanie, aby przekroczenia pewnego typu nie miały charakteru masowego i aby karanie ich nie zamieniało się na pewnego rodzaju opodatkowanie ludności (w razie wymierzania wielkiej ilości kar pieniężnych, z natury rzeczy najczęściej stosowanych). W tym względzie przypominam Panom dyrektywę, udzieloną już w swoim czasie w stosunku do akcji sanitarno-porządkowej, (okólnik Nr. 47/1928 r.) iż kary administracyjne nie mogą być stosowane bezdusznie i szablonowo.

Wymierzanie kar administracyjnych powinno mieć cechy akcji celowej, a przytem nie samoistnej, lecz związanej z akcją prowadzoną na innych polach tak przez czynniki administracyjne, jak społeczne, a mającej za zadanie osiągnięcie tegoż celu, który przyświeca akcji karno-administracyjnej. A więc wymierzanie kar winno bądź wspierać akcję tych czynników, bądź być przez nie wspierane.

Wyjaśnię to przykładowo:

Przypuśćmy, że w pewnej miejscowości szerzy się opilstwo. Celem przeciwdziałania temu zjawisku błędnem byłoby ograniczyć się do wymierzania wielkiej ilości coraz to surowszych kar administracyjnych za ukazywanie się w stanie nietrzeźwym w miejscach publicznych, a nie przedsięwziąć innych środków, mających na celu przeciwdziałanie nadmiernemu spożyciu alkoholu przez ludność. Należy równocześnie zbadać przyczyny tego zjawiska i zmobilizować wszelkie możliwe inne środki celem przeciwdziałania. A więc należy:

a) zwrócić uwagę na okoliczności, które ułatwiają ludności zaopatrywanie się w alkohol i w wyniku badań spowodować możliwe utrudnienia (ograniczenie ilości miejsc sprzedaży alkoholu, godzin otwarcia i t. p.);

b) zainicjować akcję społeczną, mającą na celu należyte uświadomienie ludności co do szkodliwych skutków alkoholizmu (odczyty z przezroczami, zakładanie towarzystw trzeźwości i t. p.);

c) zainicjować powołanie do życia instytucji godziwej rozrywki (założenie domów ludowych, klubów i kółek sportowych, samokształceniowych i t p. i t. p..).

W ten sposób przeprowadzana akcja musi dać po niejakim czasie dodatnie wyniki, zmniejszając liczbę wykroczeń danego typu.

Dla skuteczności akcji oczywiście wskazanem jest, aby nie próbować prowadzenia jej z jednakową intensywnością równocześnie w dziedzinach różnych typów wykroczeń. Przeciwnie, wysiłki należy w danym okresie czasu skoncentrować dookoła jednego zagadnienia, kładząc mniejszy nacisk na inne. Po pewnym czasie, gdy wyniki akcji dały się już odczuć, należy podjąć podobną akcję w innej dziedzinie stosunków i t. d., przechodząc stopniowo od dziedzin donioślejszych do mniej doniosłych, o ile szczególne dyrektywy władz przełożonych nie wskażą wyraźnie pola, na którem należy przedewszystkiem w danym okresie czasu akcję skoncentrować.

W ten sposób przeprowadzana akcja karno-administracyjna będzie znakomicie uzupełniała działalność administracji na innych polach, wiążąc się z nią jednością celów i zadań.

Polecam niezwłocznie przystąpić do zastosowania wskazówek powyższych. P.P. Wojewodowie zechcą przytem co pewien czas sprawdzać, jak wskazówki te są stosowane na obszarze poszczególnych podległych im starostw, a po upływie 6 miesięcy zechcą mi sprawozdać o wynikach.

131.

Okólnik Nr. 89 (OB. 2535). z dnia 23 kwietnia 1929 r. w sprawie wystawiania deklaracyj i pokwitowań na depozyty w papierach wartościowych.

P. P. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Głównej Komendzie P. P., Głównemu Urzędowi statystycznemu, Korpusowi Ochrony Pogr., Departamentowi Sł. Zdrowia, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach

do wiadomości celem pouczenia zainteresowanych osób o dokładnem wypełnianiu deklaracyj na składane w papierach wartościowych depozyty.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII.150/2.
Warszawa, dn. 20 marca 1929 r.

W sprawie pokwitowań na depozyty w papierach wartościowych.

Okólnik Nr. 36.

Do wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w pokwitowaniach na przyjmowane do depozytu papiery wartościowe kasy skarbowe wymieniały, oprócz nazwy, serji, numerów i wartości ogólnej złożonych walorów, również ilość i wartość nominalną poszczególnych odcinków (obligacyj), gdyż brak tych danych utrudnia władzom dysponującym obliczenie wartości kaucyjnej depozytu.

Powyższe szczegóły, jak to wynika z postanowień § 58 przepisów rachunkowo-kasowych i § 41 instr. dla kas skarb., powinny być podawane w deklaracjach, przy których składane są w kasach papiery wartościowe.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII.150/2.
Warszawa, dn. 20 marca 1929 r.

Wszystkim władzom centralnym.

do wiadomości z nadmienieniem, że analogiczne zarządzenie otrzymuje równocześnie Centralna Kasa Państwowa.

132.

Okólnik Nr. 90 (OB 2561) z dnia 23 kwietnia 1929 r. w sprawie częściowej zmiany przepisów rachunkowo kasowych.

P. P. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Departamentowi Służby Zdrowia, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach

do wiadomości w ślad za reskryptem M. S. Wewn. z dn. 27.XI 1926 r. za Nr. OB. 10248.

Jednocześnie nadmienia się, że powołane wyżej rozporządzenie Min. Skarbu z dnia 20.III 1928 r. Nr. D. VII. 216/2 ogłoszone jest w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr. 17 z 1928 r. poz. 170.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII.1134/2/28.
Warszawa, dn. 25 marca 1929 r.

W sprawie częściowej zmiany przepisów rach. kas.

Okólnik Nr. 40.

Do wszystkich władz centralnych, wszystkich Departamentów i samodzielnych urzędów Ministerstwa Skarbu, Centralnej Kasy Państwowej, wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz wszystkich kas skarbowych.

W ślad okólnika z dn. 19/5 1926 r. L. D. K. 1788/WAK Minsterstwo Skarbu oznajmia, że w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli uchyla w całości postanowienia okólnika z dnia 19 maja 1926 r. L. D. K. 288-WAK Dz. Urzęd. Min. Skarbu, Nr. 18, poz. 188, Monitor Polski Nr. 127 poz. 367), przywracając pierwotne brzmienie § 51 Przepisów rach. kas. z 1921 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 poz. 564 z 1921 r. i Monitor Polski Nr. 285 z 1921 r. oraz utrzymując w mocy postanowienia § 18 Przep. rach. kas. i § 58 Instrukcji dla kas skarb. w brzmieniu ustalonem rozp. z dnia 20/3 1928 r. L. D. VII. 216/2. Jako ostatni ustęp w § 18 Przepisów rach. kas. dodaje się nowy ustęp, następującej treści:

„O powstaniu obowiązku zwrotu z wypłat, dokonanych w ubiegłych okresach budżetowych oraz w należących do nich okresach ulgowych, jakoteż o wszelkich zmianach z powodu sprostowania, władze asygnujące zawiadamiają właściwą władzę skarbową (Ministerstwo Skarbu, izbę skarbową), celem przypisania należności w księdze przychodów budżetowych."

133.

Okólnik Nr. 91 Nr. Wojsk. 2247/2 z dnia 22 kwietnia 1929 r. w sprawie odroczenia służby wojskowej z tytułu zapisania się na kurs doktorantów.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec zaszłych wypadków zwracania się poborowych do niektórych władz administracji ogólnej z podaniami o udzielenie odroczenia służby wojskowej z tytułu ponownego (po uzyskaniu stopnia magistra) zapisania się poborowego na wydział prawa i nauk politycznych, a to w celu ubiegania się o stopień doktora prawa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. wyjaśnia Panom Wojewodom (Panu Komisarzowi Rządu), że osoby te — po uzyskaniu stopnia magistra prawa — z żadnych dalszych odroczeń służby wojskowej z tytułu ubiegania się o stopień doktora praw, korzystać nie mogą.

Władze uniwersyteckie otrzymały w tym przedmiocie stosowne zarządzenie od Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.

134.

Okólnik Nr. 92 (AP. 10352/1) z dnia 29 kwietnia 1929 r. w sprawie rejestrowania żon cudzoziemców.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektórzy P. P. starostowie pociągają do rejestracji kobiety, które, posiadając obywatelstwo polskie, poślubiły cudzoziemców o nieustalonej przynależności państwowej względnie wyszły za cudzoziemców o ustalonej przynależności państwowej, ale przynależnych do takich państw, których prawo nie przewiduje możności nabycia obywatelstwa przez sam fakt zamążpójścia.

Ponieważ obywatelka polska, wychodząca za mąż za cudzoziemca omówionych wyżej 2-ch kategoryj, nie staje się obywatelką obcego państwa, należy przyjąć, że nie traci ona obywatelstwa polskiego, zgodnie z art. 11 p. 1) ustawy z dn. 20.I.1920 r. o obywatelstwie państwa polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44) i tem samem nie może być pociągana do rejestracji, przewidzianej w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15.XII.1928 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5, poz. 49).

Rejestracji tej podlegają natomiast małżonkowie takich obywatelek polskich, ponieważ

przez poślubienie ich nie stali się obywatelami polskimi, jak również kobiety, które, będąc obywatelkami polskiemi przed zamążpójściem, wyszły za cudzoziemców i uzyskały w związku z tem obce obywatelstwo.

135.

Okólnik Nr. 93 (AP. 10097/1) z dnia 29 kwietnia 1929 r. w sprawie wiz dla personelu obcych konsulatów.

Do PP. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zostało stwierdzone, że osoby, których dotyczy art. 19 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 13. VIII. 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) przed wyjazdem z Rzplitej zwracają się do władz administracji ogólnej o uzyskanie wiz na wyjazd względnie wiz powrotnych i że władze życzeniom tym czynią zadość, opierając się na art. 19.

Praktyka powyższa powinna ustać, ponieważ jest niezgodna z postanowieniami zacytowanego wyżej artykułu, a mianowicie:

Ustęp drugi tego artykułu zasadniczo zwolnił osoby omawianej kategorji od obowiązków, jakie ciążą na ogóle cudzoziemców, a tem samem — od zaopatrywania się u władz administracji ogólnej w wizy, zaprowadzone w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych o ruchu cudzoziemców.

Nałożenie takich obowiązków na personel konsularny mogłoby nastąpić jedynie jako odpowiedź na ewentualne ograniczenie polskiego personelu konsularnego zagranicą. Zarządzenia w tym kierunku mogłyby być wydane jedynie przez Ministra Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Do tego czasu omawiane osoby powinny przy wjeździe do Rzeczypospolitej, przy wyjeździe z jej granic oraz przy przejeździe przez jej obszar zaopatrywać się w wizy służbowe względnie dyplomatyczne, zgodnie z art. 19 ust. 3. Do wystawiania takich wiz nie są jednak uprawnione władze administracji ogólnej, ponieważ nie przekazano im stosownych uprawnień z art. 19 ust. 3.

Gdyby zatem osoby omawianej kategorji zwracały się do władz administracji ogólnej o wystawienie wizy wyjazdowej względnie wizy powrotnej, przewidzianej w rozporządzeniu o ruchu cudzoziemców, należy osoby te informować, aby o stosowną wizę zwracały się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jako jedynie, jak obecnie, kompetentnego do wykonywania art. 19 ust. 3.

136.

Okólnik Nr. 94 (OB. 2556) z dnia 27 kwietnia 1929 r. w sprawie wliczania 15% dodatku miesięcznego do odprawy, pośmiertnego i t. d.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 22 marca r. b. Nr. D. III. 671, którego treść podało Min. Spr. Wewn. pismem z dnia 2 kwietnia r. b. Nr. OB. 2487, 15%-we dodatki miesięczne traktować należy, poczynając od dnia 1 maja r. b. jako wypłatę perjodyczną — i przy obliczaniu podatku dochodowego włączać je do ogólnej sumy uposażenia.

W związku z powyższem zarządzeniem niektóre Urzędy Wojewódzkie zwróciły się z zapytaniem, czy wspomniany 15% dodatek miesięczny ma być również włączany do podstawy obliczeniowej odprawy, pośmiertnego, zaliczek na uposażenie oraz ryczałtu przesiedleniowego.

Wyjaśniając tę kwestję, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznajmia, co następuje:

W myśl art. 44, 74 i 76 w związku z art. 17 i 18 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46) w brzmieniu ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 178), podstawą wymiaru odprawy jest uposażenie.

Podstawą wymiaru pośmiertnego jest w myśl art. 16 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), jak i art. 78 wyżej wymienionej ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. również uposażenie.

Podstawą wymiaru ryczałtu na pokrycie wydatków, połączonych z przesiedleniem jest w myśl § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) uposażenie, określone w art. 3 i 118 wyżej wymienionej ustawy z dnia 9 października 1923 r. Podstawą wreszcie wymiaru zaliczki na uposażenie jest w myśl ustępu IV okólnika Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 11 maja 1928 r. Nr. 8492 uposażenie, przysługujące na zasadzie wyszczególnionych w tymże ustępie artykułów wspomnianej ustawy o uposażeniu.

Dodatki miesięczne do uposażenia, wypłacane w okresie budżetowym 1928/29 na podstawie art. 5 ustęp 1 ustawy skarbowej na powyższy okres (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), a w obecnym okresie budżetowym na podstawie art. 4 punkt 1 ustawy skarbowej z dnia 25 marca 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 183) nie są uposażeniem

jak to już wynika z brzmienia odnośnych przepisów.

Wobec powyższego stanu prawnego powołane na wstępie zarządzenie o włączaniu 15% dodatku miesięcznego do uposażenia celem obliczenia podatku dochodowego nie może mieć wpływu na kwestję uwzględniania tego dodatku przy odprawach, pośmiertnem, zaliczce na uposażenie i ryczałcie na koszty przesiedlenia, a zatem należności należy obliczać w dalszym ciągu bez 15°/₀ dodatku miesięcznego.

137.

Okólnik Nr. 95 (OL. 2088/1) z dnia 29 kwietnia 1929 r. w sprawie bezpośredniego wysyłania okólników i pism M. S. Wewn. do Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

Do P. P. Dyrektorów Depart. I-V, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników M. S. Wewn., Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Okólnik Nr. 218 z dnia 16 listopada 1928 r. (OL.. 1318/1/28) w sprawie ewidencji i rozdziału okólników (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 8, poz. 9) uzupełnia się, jak następuje:

1. W rozdziale I p. t. „Okólniki i pisma jawne“ dodaje się na końcu nowy ustęp następującej treści:

„C. Wojewódzkie Sądy Administracyjne.

„Wojewódzkie Sądy Administracyjne w Poznaniu, Toruniu i Katowicach otrzymują bezpośrednio po 3 (trzy) egzemplarze okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Z innych pism otrzymują Wojewódzkie Sądy Administracyjne bezpośrednio w 3 egzemplarzach tylko te pisma, które adresowane są również lub wyłącznie do odnośnych Wojewodów t. j. poznańskiego, pomorskiego i śląskiego“.

2. W załączniku do okólnika Nr. 218 (OL. 1318/1/28) z 16 listopada 1928 r. pod tytułem „I Rozdzielnik okólników jawnych“ dodaje się na końcu nowy ustęp następującej treści:

„4) Wojewódzkie Sądy Administracyjne“.

„Wojewódzki Sąd Administracyjny	w Poznaniu	3 egz.
„ „ „	w Toruniu	3 „
„ „ „	w Katowicach	3 „
Razem . . .		9 egz.“

3. W załączniku do okólnika Nr. 218 pod tytułem „II. Pisma jawne o treści ogólnej“ dodaje się na końcu nowy ustęp następującej treści:

„3) Wojewódzkie Sądy Administracyjne“.

„Wysyłka pism, adresowanych do Wojewodów poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, jak wyżej pod I,4“.

VI.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

138.

Pismo Nr. Z. U. 4261/28 z dnia 9 kwietnia 1929 r. w sprawie kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Do P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Niektóre związki komunalne i władze administracyjne interpretują w ten sposób postanowienia ustawy z dnia 29 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214), a w szczególności art. 1 tej ustawy, iż sądzą, że koszty leczenia w szpitalach publicznych, powstałe po dniu 1 stycznia 1926 r. za chorych, ulokowanych w szpitalach przed tym terminem, winny być regulowane tak, jak koszty kuracyjne, powstałe przed dniem 1 stycznia 1926 r., t. j. przez gminy, w których chorzy zapisani są do ksiąg ludności stałej. Przepis art. 1 cytowanej ustawy odnosiłby się według takiej interpretacji tylko do chorych, umieszczonych w szpitalu po dniu 1 stycznia 1926 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia wobec tego, co następuje: według dosłownego brzmienia art. 1 cyt. ustawy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1926 r. obowiązek związków komunalnych do opłacania kosztów kuracyjnych w szpitalach publicznych. Ograniczenie tego obowiązku do opłacania wyłącznie tylko kosztów kuracyjnych za chorych, przyjętych do szpitali po dniu 1 stycznia 1926, niema żadnego uzasadnienia w ustawie z dn. 29 marca 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214).

Wymieniona ustawa odnosi się przeto do wszystkich kosztów leczenia w szpitalach publicznych, powstałych po dniu 1 stycznia 1926 roku, niezależnie od tego, kiedy nastąpiło przyjęcie chorego do szpitala.

139.

Pismo Nr. SS. 3118/1 z dnia 10 kwietnia 1929 r. w sprawie dostarczania mieszkań nauczycielom szkół powszechnych przez gminy.

Do

P. P. Wojewodów

W myśl obowiązujących w tym względzie przepisów gminy są obowiązane do dostarczania nauczycielom publicznych szkół powszechnych pomieszczeń mieszkalnych, za które mogą zasadniczo pobierać opłaty czynszowe.

Doszło jednak do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre gminy żądają od nauczycieli publicznych szkół powszechnych zbyt wygórowanych czynszów za dostarczone im mieszkania.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że ze względu na charakter stanowiska i pracy nauczycieli, jako szerzycieli oświaty nietylko szkolnej, co jest bezpośrednim ich obowiązkiem, ale także podejmowanej przez nich dobrowolnie oświaty pozaszkolnej oraz pracy na niwie społecznej, gminy jako bezpośrednio zainteresowane w tej pracy nauczycieli nie powinnyby z reguły żądać od nauczycieli czynszów za mieszkania, na wypadek zaś, gdyby te czynsze w wyjątkowych warunkach miały być pobierane, to nie powinny one zdaniem Ministerstwa Spr. Wewn. w żadnym razie przewyższać w swej wysokości norm dodatków na mieszkanie otrzymywanych przez nauczycieli

Zechce Pan Wojewoda zarządzić wydanie stosownych zaleceń urzędom gminnym (magistratom).

140.

Pismo Nr. OJ. 203/1 z dnia 17 kwietnia 1929 r. w sprawie przedkładania protokółów merytorycznych lustracyj referatów starostw.

Do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do treści ostatniego ustępu okólnika Min. Spr. Wewn. Nr. 2 z dnia 16.I 1929 r. (Nr. OJ. 830/1/29/p/R) w sprawie inspekcyj merytorycznych wyjaśnia się, że przedkładanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych odpisów protokółów dokonanych merytorycznych lustracyj poszczególnych referatów starostw jest zbędne.

Wyniki stałych lustracyj merytorycznych dokonywanych na zlecenie P. P. Wojewodów przez naczelników wojewódzkich wydziałów i podległych im urzędników winny być zużytkowywane wyłącznie w zakresie kompetencji P. P. Wojewodów z tem, że Ministerstwu Spraw Wewnętrznych — jak to już zaznaczono w powołanym wyżej okólniku należy przedkładać jedynie krótkie sumaryczne sprawozdania z dokonanych tego rodzaju inspekcyj, w terminach w okólniku tym ustalonych.

Powyższe nie dotyczy tych wypadków, gdy merytorycznej lustracji dokonano na specjalne żądanie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych lub gdy Ministerstwo, w drodze wyjątku zażąda przedłożenia sobie odpisu protokółu lustracji merytorycznej.

141.

Pismo Nr. OJ. 213/1 z dnia 20 kwietnia 1929 r. w sprawie zalecania do użytku „Skorowidza Ustawodawstwa Polskiego" R. Hausnera.

Do PP. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo poleca w miarę rozporządzalnych kredytów, nabyć dla bibljotek wojewódzkich i powiatowych — a także zalecić nabycie dla bibljotek komunalnych książki „Skorowidz Ustawodawstwa Polskiego" część III. — Romana Hausnera, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Część III „Skorowidza Ustawodawstwa Polskiego" obejmuje wszelkie przepisy ogłoszone w okresie od dnia 1. I. 1927 r. do 1. II. 1929 r. w Dzienniku Ustaw, Monitorze Polskim, Dziennikach Urzędowych Ministerstw i w inych źródłach. Nadto książka obejmuje skorowidz ustawodawstwa śląskiego.

Zarówno cześć III Skorowidza Ustawodawstwa jak i dwie części poprzednie — są niezbędnym podręcznikiem przy załatwianiu spraw dla urzędników władz administracji ogólnej, a także są b. pożyteczne dla urzędników innych działów administracji publicznej.

„Skorowidz Ustawodawstwa Polskiego" niezależnie od nabycia odpowiedniej ilości egzemplarzy dla bibljotek i użytku w biurach należy zalecić do stosowania w pracy urzędowej ogółowi podległych Panu urzędników państwowych i samorządowych.

O ukazaniu się III części skorowidza należy zamieścić również wzmiankę w Dzienniku Wojewódzkim.

Skorowidz można nabywać u autora (Warszawa, skrzynka pocztowa Nr. 611, conto w P. K. O. Nr. 45354) po cenie zł. 16 za częsc III, a zł. 30 za wszystkie trzy części łącznie. Przesyłka pocztowa kosztuje dodatkowo zł. 2. Za egzemplarze zakupione loco Warszawa w dużych ilościach autor liczy o 20% taniej tych cen.

142.

Pismo Nr. SF. 5089/2 z dn. 27 kwietnia 1929 r. w sprawie podatku od zbytku, pobieranego od robotników z tytułu posiadania rowerów.

Do PP. Wojewodów wszystkich (z wyjątkiem P. Wojewody Śląskiego).

W myśl statutu wzorowego o samoistnym podatku komunalnym od posiadania przedmiotów zbytku, dołączonego do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10. II 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 356), przedmioty opodatkowania stanowić mogą również rowery, służące do osobistego użytku i wygody osobistej.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre związki komunalne nakładają podatek od przedmiotów zbytku na robotników z tytułu posiadania przez nich rowerów, służących im do szybszego dostania się do miejsca pracy.

Jakkolwiek co do wielu przedmiotów trudno jest niejednokrotnie określić granicę, gdzie się kończy ich charakter zbytkowy, a zaczyna charakter przedmiotu codziennego użytku i codziennej potrzeby życiowej i trudność ta istnieć może również odnośnie do rowerów, to jednakże w powyższym wypadku nie ulega wątpliwości, że dla robotnika, który codziennie używa roweru w celu szybszego dostania się do miejsca pracy, rower ten przestaje być przedmiotem zbytku, a staje się jednym ze środków, potrzebnych mu do wykonywania jego zawodu i przedmiotem codziennego użytku; jako taki zaś nie może być rower obciążony podatkiem od przedmiotów zbytku.

Na powyższe zechcą P. P. Wojewodowie zwrócić uwagę zarządów gmin miejskich i wydziałów powiatowych na obszarze podległych Im Województw.

143.

Pismo Nr. OL. 1618/6 z dnia 29 kwietnia 1929 r. w sprawie przedkładania protokółów zebrań perjodycznych.

Do P. P. Wojewodów

Mimo zarządzenia zawartego w okólniku z 12.VII.27 OL. 2177 i z 25.IX.28 OL. 1292/28— Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie otrzymuje od P. P. Wojewodów protokółów zebrań perjodycznych, ani wojewódzkich ani powiatowych bądź wogóle, bądź też otrzymuje je jedynie z części powiatów, w których zresztą zebrania te zwoływane były nieregularnie.

Ponieważ z chwilą wejścia w życie rozporządzenia o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej z 19.I.28 (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) — odbywanie zebrań perjodycznych stało się obowiązkiem władz administracji ogólnej tak wojewódzkich jak i powiatowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie przypuszcza, aby na podległym Panu Wojewodzie terenie, zebrania takie nie odbywały się.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi przeto Pana Wojewodę o bezzwłoczne przedłożenie brakujących protokółów zebrań, jako też wyjaśnienie przyczyn dotychczasowej zwłoki.

Na przyszłość należy przedkładać Ministerstwu protokóły zebrań perjodycznych regularnie w miarę ich odbywania się i to możliwie w najkrótszym terminie po zebraniu.

W tym celu należy również wydać odpowiednie zarządzenia starostom, którzy prawdopodobnie dopuszczają do nieusprawiedliwionej zwłoki w tym względzie.

VII.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 marca 1929 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

M i a n o w a n i:

prow. urzędnik IX st. sł. w Komendzie Policji m. Warszawy Osoba Stanisław — kontrolerem w IX st. sł. dnia 28.III 1929 r.

urzędnik IX st. sł. w Komendzie Głównej Policji Państwowej Aleksandrowicz Tadeusz — sekretarzem w IX st. sł. dn. 28.III 1929 r.

praktykant IX st. sł. w Komendzie Głównej Policji Państwowej Karwowski Władysław — do odwołania sekretarzem w IX st. sł. dn. 26.III 1929 r.

P r z e n i e s i o n y:

radca ministerjalny w VI st. sł. Lislewicz Edward — do Urzędu dla spraw mniejszości w Katowicach dnia 21.III 1929 r.

P r z e n i e s i e n i z K o m e n d y G ł ó w n e j P o l i c j i P a ń s t w o w e j.

referendarz VII st. sł. Różycki Rajmund — dnia 26.III 1929 r.

radca min. Bach Jan — dn. 26. III. 1929 r.

Zwolniony ze służby:

naczelnik wydziału V st. sł. Rutkowski Aleksander — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 26 III 1929 r.

B. W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia.

Mianowani:

starszy asystent Kliniki chorób wewnętrznych we Lwowie Dr. Tumidajski Juljan — do odwołania prymarjuszem w VII st. sł. w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie dnia 8.III 1929 r.

prowizoryczny urzędnik I kategorji w VII st. sł. w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie Dr. Musiała Albin — prymarjuszem w VII st. sł. tamże dn. 16.III 1929 r.

Dr. Prażmowski Władysław do odwołania urzędnikiem I kategorji VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie dnia 28.III 1929 r.

Zwolniony ze służby:

prowizoryczny urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Łobodziński Stanisław z dniem 31.III 1929 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

C. We władzach wojewódzkich.

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu w Warszawie:

podispektor P. P. Lisowski Mieczysław — naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dn. 8.III 1929 r.

W urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

radca wojewódzki VI st. sł. Strzyżowski Eugenjusz — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 9.III 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu:

starosta pow. w VI st. sł. w Starogardzie Dr. Chmielecki Stanisław — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dn. 15.III 1929 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

starosta pow. w VII st. sł. w Stanisławowie Cisło Stanisław— referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 26.III 1929 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim w Katowicach:

radca wojew. w VI st. sł. Bartl Józef — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 15.III 1929 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

radca wojewódzki w VI st. sł. Sardecki Władysław — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.III 1929 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

urzędniczka IX st. sł. w Komendzie Głównej P. P. Hejnikowska Stanisława — rejestratorem w IX st. sł. dnia 28.III 1929 r.

urzędnik IX st. sł. w Komendzie Głównej P. P. Walczak Stanisław — sekretarzem w IX st. sł. dnia 28.III 1929 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Zejc Aleksander — z Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie do Wileńskiego Starostwa grodzkiego dnia 11.III 1929 r.

kontroler w IX st. sł. Zimmerman Antoni — z Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego w obręb Województwa krakowskiego (zgodnie z deklaracją mianowany sekretarzem w X st. sł.) dnia 13.III 1929 r.

referendarz w VII st. sł. Habiński Adam— z Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie do Starostwa powiatowego w Lisku dnia 18.III 1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Ziegler Leon — z Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego dnia 19.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Nowakowski Jerzy— z Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie — do Starostwa grodzkiego we Lwowie dnia 20.III 1929 r.

Zwolniony ze służby:

prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach Niziołkiewicz Stanisław z dniem 31.III 1929 r. na własną prośbę.

Przeniesieni w stan spoczynku:

urzędnik I kat. VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Gaweł Stanisław — dnia 8.III 1929 r.

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku Hruszwicki Bohdan z dniem 30.III 1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Zubicki Władysław — dnia 11.III 1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Wagner Włodzimierz — dnia 14.III 1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Jorkasch-Koch Józef — dnia 26.III 1929 r.

naczelnik rachuby w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach Knobloch Jan — dnia 30.III 1929 r.

Zmarł:

referendarz w VII st. sł. w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim Stępniowski Tadeusz — dnia 8.III 1929 r.

D) We władzach powiatowych.

Mianowani:

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Sierpcu Dr. Kiełczewski Kazimierz — lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 15.III 1929 r.

inspektor lekarski w VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Dr. Mioduszewski Bolesław — lekarzem powiatowym w VI st. sł. w Starostwie grodzkiem Warszawa-Północ dnia 22.III 1929 r.

inspektor lekarski w VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Dr. Ordyński Adam — lekarzem powiatowym w VI st. sł. w Starostwie grodzkiem Warszawa-Południe dnia 22.III 1929 r.

Dr. Rakowiecki Tadeusz — do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Nowogródku dnia 30.III 1929 r.

Przeniesieni:

referendarz w VII st. sł. Dr. Werber Leopold — ze Starostwa w Skałacie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 9.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Lemiszewski Wacław z Wileńskiego Starostwa grodzkiego do Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie dnia 11.III 29 r.

referendarz VII st. sł. Jackowski Józef — ze Starostwa w Złoczowie w obręb województwa krakowskiego dnia 9.III 1929 r.

referendarz w VII st. sł. Jaroszyński Józef — ze Starostwa w Częstochowie do Starostwa w Pińczowie dnia 13.III 29 r.

referendarz w VII st. sł. Kisielewski Henryk — ze Starostwa w Krośnie do Starostwa w Drohobyczu dnia 13.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Daum Rudolf — ze Starostwa w Lubaczowie do Starostwa w Sanoku dnia 15.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Kocół Alfred — ze Starostwa powiatowego w Łodzi do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego dnia 15.III 1929 r.

urzędnik IX st. sł. Przetocki Józef — ze Starostwa w Bohorodczanach w obręb województwa krakowskiego dnia 15.III 29 r.

referendarz VII st. sł. Petzelt Władysław — ze Starostwa w Rzeszowie do Starostwa w Samborze dnia 18.III 1929 r.

asesor VIII st. sł. Korzeniowski Stanisław — ze Starostwa w Kamieniu Koszyrskim w obręb Województwa warszawskiego dnia 20.III 1929 r.

prow. urzędnik X st. sł. Kobyliński Leopold — ze Starostwa w Rawie Maz. w obręb województwa poleskiego dnia 23.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Raczek Zygmunt — z Lwowskiego Starostwa grodzkiego do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 23.III 1929 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Kostka Edward — ze Starostwa w Świętochłowicach do Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach dnia 28.III 1929 r.

lekarz powiatowy w VI st. sł. Dr. Sumorok Juljan — ze Starostwa wileńsko-trockiego do Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie w charakterze referenta VII st. sł. dnia 14.III 1929 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Narkiewicz Kazimierz — ze Starostwa w Garwolinie do Starostwa Iłżeckiego w Wierzbniku dnia 13.II 1929 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Reyro Sobiesław ze Starostwa dziśnieńskiego w Głębokiem do Starostwa w Postawach dnia 13.III 1929 r.

prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. Dr. Rudzki Witold ze Starostwa w Postawach do Starostwa dziśnieńskiego w Głębokiem dnia 13.III 1929 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Rybiński Aleksander — ze Starostwa w Hrubieszowie do Starostwa w Garwolinie na stanowisko lekarza powiatowego dnia 14.III 1929 r.

Zwolniony ze służby:

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Samborze Dr. Neymand Emil — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 31.III 1929 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

starosta powiatowy w VII st. sł. w Kałuszu Łukaszewski Stanisław — dnia 15.III 1929 r.

lekarz powiatowy w VI st. sł. w Starostwie w Wieluniu Dr. Kasiński Józef — z dniem 31.III 1929 r.

E) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji:

Przeniesieni w stan spoczynku:

urzędnik VI st. sł. Bartosiński Jan — dnia 18.III 1929 r.

dyrektor w V st. sł. Krajowego Patronatu Spółdzielni rolniczych Twarecki Leon — dnia 26.III 1929 r.

F) W Urzędzie dla spraw mniejszości w Katowicach:

prow. referendarz VII st. sł. Dr. Poniński Ludwik—zwolniony ze służby na własną prośbę z dniem 31.III 1929 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.